Jeesus
paras ystävä

OPETTAJAN OPAS 1994

Jeesus
paras ystävä

SISÄLLYSLUETTELO:

Sisällysluettelo 2
Materiaalin käyttäjälle 3
1. Nikodeemus 4
2. Matteus, tullimies, josta tuli opetuslapsi 6
3. Illallinen fariseus Simonin luona 8
4. Jeesus parantaa verenjuoksua sairastavan naisen 10
5. Jeesus parantaa Jairuksen tyttären 12
6. Martta ja Maria 14
7. Jeesus parantaa syntymästään saakka sokeana olleen miehen ..16
8. Kymmenen pitalista 19
9. Sokea Bartimeus 21
10. Sakkeus kohtaa Jeesuksen 23
Timantteja etsimässä (maastokisa) 26
Kopiomalli 'timanteista' 27
Maastokisan mallikartta 28
Raamattusuunnistus - hauska tapa opetella Raamattua ja elämää 28
Leiriläisen kirjan tehtävien vastauksia:
Vastaukset tehtäviin 1, 2, 5 ja 6 30
Vastaukset tehtäviin 3 ja 9 31
Muistiinpanoja 31

SVN
SUOMEN VAPAAKIRKON NUORET RY.
pl 198, 13101 hämeenlinna
03 644 5160
www.svn.fi
svn@svk.fi

OPETTAJAN OPAS 1994

Kannen kuva ja sisäsivujen kuvat: Ruut Halonen
Layout: Jyrki Halonen

Kustantaja: Päivä Osakeyhtiö
Painopaikka: Kirjapaino Oma Ky, Jyväskylä 1994

Jeesus
paras ystävä

Materiaalin käyttäjälle

Tämän kesän leirimateriaalin aihe on: **Jeesus - paras ystävämme**. Raamattutuokiot voidaan toteuttaa joko kertomalla käyttäen apuna piirroskuvia tai flaneloja, tai ne voidaan dramatisoida tai esittää käsinukeilla.

Opettajan oppaan lisäksi leirimateriaaliin kuuluu leiriläisen kirja, sekä rintanappi. Leiriläisen kirjassa on jokaiseen raamattutuokioon liittyvä tehtävä, sekä leirilaulut. Musiikki ja yhdessä laulaminen ovat tärkeä osa leiriä ja sen ohjelmaa, joten opetelkaa ohjaajina uudet leirilaulut etukäteen, jotta voitte opettaa ne leiriläisille.

Raamattutuokioiden aiheissa Jeesus kohtaa ihmisiä erilaisissa elämäntilanteissa. Kaikille tapahtumille on yhteistä, että Jeesus osoittaa ihmisille olevansa kiinnostunut heistä ja haluavansa auttaa heitä tavallisissa arkipäivän tilanteissa.

Tuokioiden tavoitteena onkin auttaa ja ohjata leiriläistä tuntemaan Jeesus todellisena persoonana ja turvallisena ystävänä, joka on aina tavoitettavissa ja kaikkialla läsnä.

Leirinjohtaja ja ohjaajat voivat yhdessä miettiä jokaiselle raamattutuokiolle muistolauseen, jonka leiriläiset saavat itselleen. Tuokioissa tai sen jälkeen kokoontuvissa ryhmissä ohjaajat voivat yhdessä leiriläisten kanssa pohtia, mitä todellinen ystävyys merkitsee. Tällä tavoin voimme ohjata leiriläisiä omakohtaiseen ajatteluun, etsintään ja asioiden sisäistämiseen.

Raamattutuokiot ja leirillä annettava opetus on tärkeää. Mutta kaikkein tärkeintä on, että opetamme asiat Jeesuksesta ja Hänen olemuksestaan (Jeesus rakastaa ja on kiinnostunut jokaisesta, Jeesus on oikeudenmukainen ja Hänellä on aikaa...) välittyisivät ohjaajien persoonassa ja asenteissa todellisina kokemuksina leiriläisille. Leirityömme on saavuttanut tavoitteensa, jos leiriläiset vielä vuosien ja monien leirien jälkeen muistavat leiriltämme kaksi asiaa: siellä oli tosi mukavaa ja siellä puhuttiin Jeesuksesta ja Taivaan Isästä.

"Jeesus - paras ystävämme" leirimateriaalin työstämiseen ovat osallistuneet Tarja Dravantti, Paula Järvinen, Jaana Reinikainen, Anu Salmensaari, Ruut Halonen ja Liisa Tikkanen.

Työkirjan tehtävät on suunnitellut Taina Kortemaa.

Toivomme Sinulle ja leiriläisillesi

Iloa, eloa ja Taivaan Isän Rakastavaa Huolenpitoa Parhaan Ystävämme Jeesuksen Seurassa.

SUOMEN VAPAAKIRKON NUORET RY

Jeesus
paras ystävä

1.

Nikodeemus
(Joh.3)

Laulu: Ilosi suo

Tapahtui Jerusalemissa vuonna 27

Jerusalemissa oli tapahtunut outoja asioita. Kaikkialla kaupungissa ja lähiympäristössä puhuttiin Jeesuksesta, Nasaretin miehestä. Hän oli tehnyt paljon ihmetekoja ja kaiken lisäksi hän oli uskaltanut ajaa kauppiaat ja rahanvaihtajat ulos temppelistä.

Nytkin oli kadulle kerääntynyt paljon kansaa Jeesuksen ympärille kuulemaan hänen puhettaan. Ihmiset pitivät Jeesuksesta. Mutta oli niitäkin, jotka eivät pitäneet: kansanpaljouden takana seisoi joukko fariseuksia. He olivat vihaisia. Heitä suututti se, että kansa kuunteli tuota miestä, joka loppujen lopuksi oli vain galilealainen rakentaja.

Vaikka Nikodeemus olikin yksi fariseuksista, hän piti Jeesuksen puheesta ja uskoi häntä. Nikodeemus näki, kuinka Jeesus rakasti ympärillään olevia ihmisiä. Hän puhui heille ystävällisesti. Jokaiselle hänellä oli jotakin sanottavaa.

Nikodeemus olisi halunnut mennä Jeesuksen luokse, muttei voinut, sillä fariseukset ja juutalaisten neuvosto olivat varoittaneet tuosta miehestä. Nikodeemus lähti toisten fariseusten kanssa pois paikalta, mutta päätti yrittää tavata Jeesuksen salaa. Hän odottaisi pimeän tuloa, silloin ei kukaan näkisi häntä.

Nikodeemus oli päivällä saanut selville, missä Jeesus Jerusalemissa ollessaan asui. Niinpä illan kääntyessä yöksi ja kaupungin katujen hiljentyessä Nikodeemus hiipi salaa pimeitä katuja pitkin kaupungin laidalle. Ympärilleen pälyillen hän kapusi hitaasti erään talon kapeat portaat ja koputti varovasti oveen. Oven alta näkyi valoa. Joku tuli avaamaan. Ovella seisova mies näytti hieman hämmästyneeltä tunnistaessaan Nikodeemuksen yhdeksi fariseuksista, mutta päästi tämän ohitseen sisälle.

Huone oli hämärä. Jeesuksen seurassa istui muutama hänen opetuslapsistaan. He keskustelivat hiljaisella äänellä. Nähdessään Nikodeemuksen Jeesus nousi ja ojensi molemmat kätensä: - Nikodeemus, ystäväni, Jeesus tervehti. Nikodeemuksen sydän hypähti. Hänestä tuntui, että Jeesus tiesi hänestä enemmänkin kuin nimen, mutta jostakin syystä se ei tuntunut kiusalliselta.

Jeesus sanoi lempeästi opetuslapsilleen, että hän haluaisi keskustella Nikodeemuksen kanssa kahden. Opetuslapset toivottivat hyvää yötä ja lähtivät huoneesta.

Nikodeemus mietti hetken miten aloittaisi, ja päätti sitten mennä suoraan asiaan: - Halusin tulla kertomaan, että tiedän sinun opetuksesi olevan Jumalalta lähtöisin. Ei kukaan voi tehdä sellaisia tekoja joita sinä teet, ellei Jumala ole hänen kanssaan.

- Minun tekojani sinä olet nähnyt... mutta kukaan ei voi nähdä Jumalan valtakuntaa ellei synny uudestaan, Jeesus vastasi.

- Nyt minä en oikein ymmärrä, Nikodeemus sanoi hämmentyneenä. - Minähän olen aikuinen mies. En kai voi mennä takaisin äitini kohtuun ja syntyä sitten toisen kerran!

Jeesus selitti, ettei hän puhunut vauvaksi syntymisestä, vaan siitä mitä tapahtuu ihmisen sydämessä. Jumalan valtakuntaan ei pääse noudattamalla lakia ja tekemällä hyviä tekoja. - Ihmisiä syntyy ihmisistä, mutta Jumala tekee aikuisestakin ihmisestä uuden ihmisen muuttamalla hänen sydämensä.

Nikodeemus kuunteli. Kukaan ei ollut opettanut hänelle tällä tavalla. Vaikka hän ei kaikkea ymmärtänytkään, Nikodeemus tiesi Jeesuksen olevan oikeassa. Jeesus yritti selittää asiaa Nikodeemukselle osoittamalla avoimesta ikkunasta

Jeesus
paras ystävä

kuun valossa erottuvia puita: - Näet puiden huojuvan ja kuulet tuulen huminan ja lehtien kahinan, mutta et tiedä mistä tuuli tulee ja minne se menee. Et tiedä, minkä näköinen tuuli on. Jumalan Henki on kuin tuuli: sitä ei voi nähdä, mutta sen voi tuntea. Se tulee jokaiseen sydämeen, joka avautuu sille.

- Miten se on sitten mahdollista?

- Sinä olet lainoppinut, Israelin opettaja, etkä ymmärrä sitä, Jeesus huokaisi. - Uudestisyntyminen on sellainen asia, jonka tietää todeksi kun sen itse kokee. Sen voivat todistaa ne, joiden sydämeen on Jumalan Henki tullut asumaan. Mutta teidän fariseusten on vaikea uskoa sitä.

- Jumala lähetti Poikansa maailmaan taivaasta, ja Poika tulee nousemaan taivaaseen maailmasta. Vain se joka uskoo Jumalan ainoaan Poikaan, voi nähdä Jumalan valtakunnan. Jumala on rakastanut tätä maailmaa niin paljon, että lähetti Poikansa tänne. Jokainen joka uskoo Häneen, saa iankaikkisen elämän.

Nikodeemus kuunteli tarkasti ja tiesi sydämessään, että Jeesuksen täytyi olla oikeassa. Avain uuteen elamaän oli jossakin ihan muualla kuin siinä laissa, jota hän oli koko elämänsä tarkasti noudattanut.

Jeesuksen seurassa Nikodeemuksen oli ihmeen hyvä olla. Miehet keskustelivat monta tuntia hiljaisella äänellä. Itäinen taivas alkoi hiljalleen vaaleta, kun Nikodeemus viimein lähti kotiin.

Kulkiessaan pitkin heräävän kaupungin kujia Nikodeemus tiesi, että jotakin uutta ja merkittävää oli tapahtumassa hänen elämässään. Samalla hän muisti toiset fariseukset. Henkäisten syvään Jerusalemin koleaa yöilmaa hän pysähtyi. Hän tiesi, että pian hänen olisi päätettävä kumpaa seuraisi: fariseuksia vai Jeesusta. Kukaan ei tuota päätöstä voisi hänen puolestaan tehdä.

Mutta Nikodeemus tiesi myös, että Jeesus oli oikeassa.

Ilosi suo
(Leiriläisen kirja s.20 tai numero 6)

1.
E F#m7 H7 E
Jeesus meidät tänään kohtaa. Apuaan hän tarjoaa.
C#m7 F#m7 H7 E
Yhteen hän nyt kaikki johtaa, rauhaa toivottaa.
F#m7 H7 E
Kaupunkiin ja pieniin kyliin Hän tuo uutta elämää
C#m7 F#m7 H7 E E7
Lapsiaan Hän kutsuu syliin. Yksin emme jää.

Kerto:
A H7 E C#m7 F#m7 H7 E E7
Jeesus, ilosi suo meitä koskettaa.
A H7E C#m7 F#m7H7 E
Saavu kansasi luo, lahjojasi jaa.

2.
Heikot olallaan Hän kantaa, kätensä Hän tarjoaa.
Hän ei pelkää kuumaa santaa, jään Hän sulattaa.
Kaikki kansat riemuisasti luoksensa Hän kokoaa.
Idästä on lähteen asti Hänen koko maa.

3.
Pelon pois Hän vie ja vihan. Hän saa kivet laulamaan.
Jeesus löytää joka pihan, kadun, peltomaan.
eesus saapuu joka taloon. Hän tuo ilon sydämiin.
Jumalamme suureen valoon kaikki kutsuttiin.

Säv. Pekka Simojoki, san. Anna-Mari Kaskinen
TERVEISIÄ lauluja ystävyydestä ja yhteisestä tehtävästä, Lasten keskus, Lappeenranta 1989
(MYÖS LAULUTUULI, Lasten keskus, Helsinki 1992)

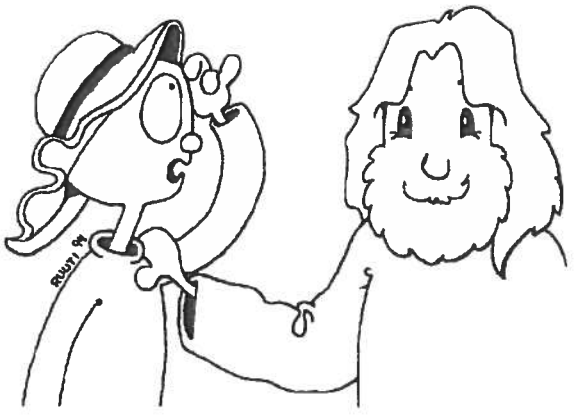

2.

Matteus, tullimies josta tuli opetuslapsi

(Mt.9)

Laulu: Oikeilla raiteilla

Tapahtui Kapernaumissa vuonna 28

Päivästä oli tulossa kuuma. Jo näin aamuvarhaisella sen tunsi nahoissaan. Tullimies Matteus istui pöytänsä ääressä Kapernaumin kaupungin portilla. Hän oli työssä roomalaisella tulliasemalla ja peri jokaiselta torille matkaavalta maalaiselta tullin.

Monet alueen asukkaat halveksivat Matteusta ja tämän työtovereita. Hehän olivat maata miehittävän sotilasvallan, Rooman, palveluksessa. Sitä paitsi tiedettiin sekin, että tullimiehet pistivät aina osan tullimaksuista omaan taskuunsa. Tullimiehille Kapernaum oli tuottoisa paikka, sillä se sijaitsi tärkeän kauppareitin varrella. Portista kulki maanviljelijöitä vihanneskoreineen, vanhalla mummolla oli nyytti kananmunia, joku paimensi edellään muutamaa lammasta.

- Hei sinä siellä, äläpä unohda tullimaksua, huusi Matteus ohi aikovalle miehelle. - Tänne vaan, ei sitä noin vain maksamatta ... laki on laki.

Mies käveli tullipöydän eteen ja laski nyyttinsä maahan. Hän kaivoi esille muutaman kolikon ja ojensi ne Matteukselle.

- Tässä on liian vähän.

- Mutta minulla ei ole sen enempää. Olen vasta menossa torille, mies selitti hämmentyneenä.

- Minä voisin käännyttää sinut takaisin, urahti Matteus. - Mene nyt kuitenkin, mutta muista maksaa loput sitten kun palaat. Muuten ei huomenna ole asiaa torille ollenkaan. Liikenne hiljeni kun toriaika alkoi. Matteus laski rahojaan ja sujautti osan omaan kukkaroonsa. Hänen työtoverinsa istahti juttelemaan.

- Se Jeesus on kuulemma taas parantanut sairaita. On se kumma mies. Puhuu ihmeellisiä juttuja Jumalasta. - Ihan eri tavalla kuin synagogassa. Vaikka enpä ole siellä pitkään aikaan käynyt. - Fariseukset antavat ymmärtää, ettei meikäläinen sinne kuulu, Matteus vastasi. - Mutta Jeesuksen mukana kulkee sellaisia, jotka eivät synagogassa käy... Ihmeellinen mies. Ei ole ylimielinen niin kuin muut opettajat.

Äkkiä Matteusta tympäisi kaikki. Siestan hiljaisina hetkinä hän mietti koko elämäänsä. Olihan rikastuminen mukavaa - silloin aluksi. Se ei haitannut, että rahat tulivat epärehellisesti. Mutta nyt kaikki näytti jotenkin likaiselta ja harmaalta. Saisipa aloittaa elämänsä uudelleen.

Iltapäivällä tulliaseman kohdalla oli taas vilkkaampaa, vaikka portilla on muutenkin aina liikettä ja joutilaita kaupunkilaisia katselemassa kulkijoita. Matteuksesta näytti siltä että tungos tiheni. Syyn hän näki pian: Jeesus oli tulossa portista. Hänen ympärillään tungeksi väkeä, lähimmät opetuslapset yrittivät hieman raivata tietä. Jeesuksen ympärillä oli aina ihmisiä.

Matteus kurkotti nähdäkseen. Tullipöydän kohdalla Jeesus jostakin syystä pysahtyi. Hän katsoi ihmisjoukon päiden yli suoraan Matteukseen.

Oli Matteus ennenkin nähnyt Jeesuksen, mutta ei koskaan tällä tavalla. Matteuksesta tuntui, että Jeesus näki yhdessä katseessa hänen koko elämänsä ja kaipuunsa. - Seuraa minua, Jeesus sanoi.

Matteus kuuli sen paremminkin sydämellään kuin korvillaan. Hän nousi hitaasti seisomaan. Minuako Jeesus tarkoitti? Pyysikö hän tosiaankin minua mukaansa? Ihmisjoukko hälisi ympärillä, mutta Matteukselle oli nyt olemassa vain se että Jeesus oli pysähtynyt ja pyytänyt häntä mukaansa.

Matteus mutisi jotakin hämmästyneelle apulaiselleen ja lähti pöydän äärestä. Hän kysyi

Jeesus
paras ystävä

Jeesukselta tulisiko tämä lähimpine opetuslapsineen Matteuksen luo syömään. Koko joukko lähti kohti Matteuksen kotia.

Illalliselle kertyi paljon vieraita. Jeesuksen ja opetuslasten lisäksi Matteuksen kotiin tuli monia muitakin publikaaneja ja niitä joita fariseukset ilkkuivat syntisiksi. Pari fariseusta pysähtyi kuullessaan iloisen puheensorinan Matteuksen talon avoimesta ovesta. He kuiskuttelivat hetken närkästyneen näköisinä toisilleen ja sitten vinkkasivat muutaman opetuslapsen luokseen. - Miksi teidän opettajanne syö näiden publikaanien ja syntisten kanssa?

Illallisvieraat huomasivat, että ovella tapahtui jotakin outoa. Yksi toisensa jälkeen vaikeni. Veisivätkö fariseukset Jeesuksen heiltä? Kukaan ei koskaan ollut yhtä ystävällinen heitä kohtaan, eikä kukaan ollut puhunut että Jumala rakastaa heitäkin. Aina vain he olivat kuulleet siitä miten kelvottomia he olivat ja miten heidän pitäisi olla niin hurskaita kuin fariseukset. Oliko Jeesuksen opetus sittenkin liian hyvää ollakseen totta?

Jeesuskin oli kuullut, mitä fariseukset sanoivat. Hän nousi paikaltaan ja meni ovelle. - Te olette sitä mieltä, että teissä ei ole mitään vikaa, niinpä te ette tarvitse mielestänne mitään apua. Eivät terveet tarvitse parantajaa, vaan sairaat. Nämä ihmiset tietävät tarvitsevansa Jumalaa, siksi minä syön heidän kanssaan. En minä ole tullut kutsumaan niitä jotka pitävät itseään vanhurskaina, vaan syntisiä. Kyllähän te lakia nouda tatte ja uhraatte uhreja. Mutta minä haluan laupeutta, en uhreja.

Jeesus kääntyi ja palasi paikalleen. Hän hymyili Matteukselle, joka naurahti helpottuneena. Jeesus oli sittenkin opetuksiensa takana. Hän ei muuttanut mieltään vaikka fariseukset halveksivatkin häntä.

Matteus tiesi, että hän voisi aina luottaa Jeesukseen.

Oikeilla raiteilla
(Leiriläisen kirja s.25 tai numero 13)

1.
D A7 D A7 D
Make, Pena ja Kaitsu kivoja poikia ovat.
E A E A7
Minna, Mari ja Terttu ystävät verrattomat.
G D A7 D
Yhdessä touhuta saamme, elämän kolhutkin jaamme.
G A7 Hm D E E7 A7
Kaikilla meillä on mukavaa, joukkoomme tulla saat.

Kerto:
G A D A7 D A7
Oikeilla raiteilla tahdomme kulkea,
G D A7 Hm G A7 D
oikeilla raiteilla Jumala kuljettaa.

2.
Sinä, minä, me kaikki monesti kuljemme harhaan,
vaikka luulemme, että tiedämme reitin parhaan.
Yhdessä etsiä saamme, sovinto rakentakaamme.
Isämme antaa myös anteeksi, kätensä suojaksi.

3.
Isä kutsuu jo matkaan maailmaan rakkautta viemään.
Jeesus lahjojaan tuhlaa, kuljettaa yhteydessään.
Herra kun voimia antaa, vaarojen keskellä kantaa,
rohkeina kuljemme eteenpäin yhdessä kotiin näin.

Säv. & san. Tapani Nuutinen
LAULUTUULI, Lasten keskus, Helsinki 1992

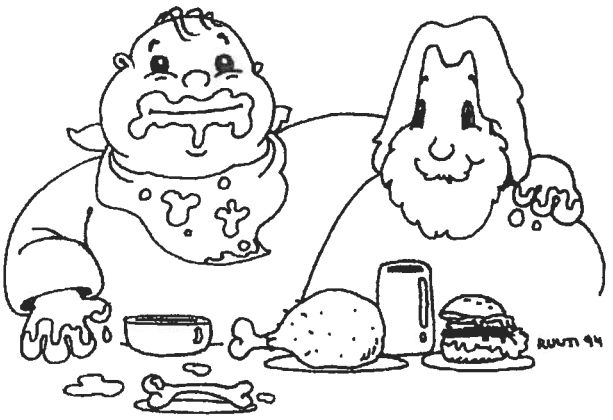

3.

Illallinen fariseus Simonin luona

(Lk. 7).

Laulu: On ilo, ilo, ilo olla yhdessä

Tapahtui Galileassa vuonna 28

Oli myöhäinen ilta ja aurinko oli aikaa sitten laskenut, kun Jeesus vihdoin pääsi rauhaan ihmisjoukolta. Nyt pitäisi löytää koko opetuslapsijoukolle majapaikka.

Nain, kaupunki johon he olivat pysähtyneet, oli oikeastaan pikemminkin kylä. Siellä ei ollut paljon asukkaita. Kaikki tunsivat toisensa. Kaupungissa oli koko päivän ollut melkoinen vipinä, sillä Jeesusta oli taas seurannut suuri väkijoukko. Jeesuksen ympärillä oli ollut sokeita ja rampoja, rikkaita ja köyhiä, kaikenlaisia ihmisiä jotka halusivat nähdä mitä Jeesus seuraavaksi tekee.

Fariseuksetkin, jotka omasta mielestään tiesivät kaiken, olivat myös tarkkailleet ja arvioineet Jeesuksen puheita ja toimia väkijoukossa. He toivoivat, että Jeesus tekisi jotakin väärin niin, että he voisivat nolata tämän kaikkien ihmisten edessä. Mutta uudestaan ja uudestaan he pettyivät, ja sekös heitä kiukutti.

Fariseus nimeltään Simon, joka asui Nainissa, oli tänään ollut kuuntelemassa ja katselemassa Jeesusta. Toiveikkaana hän oli odottanut, että Jeesus olisi tehnyt tai sanonut jotakin väärin, mutta mitään ei ollut tapahtunut. Simonia harmitti, että hänen ystäväpiirissään oli niin monia fariseuksia, jotka eivät olleet päässeet päivällä arvioimaan Jeesusta. Aivan varmasti he yhdessä olisivat keksineet jotakin sanomista, hän ajatteli.

Silloin Simon sai idean: entäpä jos hän kutsuisi Jeesuksen kotiinsa illalliselle? Sinne tulevat tänään myös muut fariseukset. Siinä olisi heillä uusi tilaisuus.

Simon onnitteli itseään tästä ovelasta aatteesta. Mutta eräs ongelma hänellä olisi. Kuinka hän kohtelisi Jeesusta kotonaan? Arvonantoaan hän ei voisi osoittaa Jeesukselle. Toisaalta hän ei kuitenkaan voisi jättää Jeesusta syömään palvelijoidenkaan pöytään, sillä silloin ei tulisi tilaisuutta nolata häntä. Täytyy siis antaa Jeesukselle halvin paikka ruokapöydästä, oven edestä.

Eikä Simon aikonut pestä Jeesuksen jalkoja. Ehei, sehän olisi tarkoittanut sitä että Jeesus oli tervetullut. Aina kun isäntä halusi toivottaa vieraat todella tervetulleiksi hän tervehti heitä suudelmalla ja sen jälkeen pesi heidän jalkansa, vieläpä voiteli heidän päänsä öljyllä. Niin kohtelias Simon ei todellakaan aikonut Jeesukselle olla. Mitä toiset fariseuksetkin siitä olisivat ajatelleet.

Simon kutsui Jeesuksen kotiinsa. Hänen hämmästyksekseen Jeesus vastasi ilomielin ottavansa kutsun vastaan. Ja tapahtui aivan kuin Simon oli suunnitellutkin: hän ei suudellut Jeesusta tervehdykseksi, ei pessyt jalkoja, tarjosi halpa-arvoisimman paikan. Tyytyväisenä Simon katseli miten muut fariseukset nyökkäilivät hänelle hyväksyvästi. - Tästä illasta tulee riemuvoitto, Simon ajatteli.

Ateria alkoi. Ruoka tuotiin pöytään. Kutsuvieraat kävivät syömään, monet keskustelivat vilkkaasti keskenään. Mutta Simon tiesi, että kaikki odottivat milloin Jeesus avaisi suunsa ja sanoisi jotakin. Simon rypisti otsaansa: Jeesus näytti hyväntuuliselta eikä ollut välittänyt saamastaan kohtelusta. - No, vielä Jeesuksen mieli muuttuisi, Simon ajatteli. Kukaan ei huomannut surullisen näköistä naista, joka oli ilmestynyt vaivihkaa oviaukkoon. Epäröiden nainen oli uskaltautunut fariseus Simonin portista sisään ja ovelle asti. Nyt hän katseli Jeesusta, joka ruokaili oven lähellä. Päivällä hän oli uskaltanut vain kuunnella ja katsella kaukaa.

Ihmiset tunsivat tuon naisen ja halveksivat

Jeesus
paras ystävä

häntä, sillä hän oli syntinen.

Hiljaa nainen istuutui Jeesuksen jalkojen juureen. Nainen tiesi, ettei Jeesus halveksinut häntä, ja sydämessään hän tiesi Jeesuksen hyväksyvän hänet sellaisena kuin hän oli. Tuo tunne sai naisen itkemään. Jumalan lähettämä Jeesus ei sysännytkään häntä pois. Nainen itki Jeesuksen jalkojen juuressa. Suuret kyynelet kastelivat Jeesuksen jalkoja ja vähitellen puhdistivat ne maantien pölystä ja liasta. Nainen kuivasi Jeesuksen jalat pitkillä hiuksillaan ja sitten hän voiteli ne voiteella, jonka oli tuonut mukanaan alabasteripullossa. Simon huomasi naisen. - Nyt on tilaisuuteni tullut, hän ajatteli. - Jeesus ei taida tietää, että tuo nainen on likainen ja syntinen. Nyt voin todistaa sen, ettei Jeesus ole ainakaan profeetta. Jos olisi, hän kyllä tietäisi millainen nainen häneen koskee.

Juuri kun Simon oli avaamassa suunsa, Jeesus alkoikin puhua: - Simon, minulla on asiaa sinulle.

- Vai niin, puhu sitten, sanoi Simon.

- Sanopa Simon, mitä mieltä olet tästä asiasta. Eräällä lainanantajalla oli kaksi velallista. Toinen oli hänelle velkaa 500 denaria, ja toinen 50 denaria. Kun heillä ei ollut millä maksaa, antoi hän molemmille velan anteeksi. Kumpi näistä, jotka olivat velkaa, rakastaa tuota lainanantajaa enemmän?

- Minun mielestäni se jolle lainanantaja antoi 500 denaria anteeksi, vastasi Simon.

- Olen samaa mieltä, sanoi Jeesus ja kääntyi syntistä naista kohti. Saliin oli laskeutunut hiljaisuus ja kaikki katselivat, mitä nyt tapahtuisi.

Simon, näetkö tämän naisen? jatkoi Jeesus. - Minä tulin sinun taloosi, etkä sinä pessyt jalkojani. Tämä nainen, jota te kaikki halveksitte, on pessyt jalkani pölystä ja liasta kyynelillään ja kuivannut ne hiuksillaan. Sinä et antanut minulle suudelmaa, mutta tämä nainen ei ole lakannut vieläkään suutelemasta jalkojani. Simon, sinä et voidellut päätäni öljyllä, mutta tämä nainen voiteli hajuvoiteella minun jalkani. Jeesus otti pelokasta naista kädestä ja sanoi Simonille: - Tämän naisen paljot synnit annetaan tänään anteeksi, sillä hän rakastaa minua paljon enemmän kuin sinä, joka kutsuit minut luoksesi vain vähästä rakkaudesta.

Jeesus katsoi naista, joka nyt oli uskaltanut nostaa katseensa. Jeesus sanoi: - Nainen, sinun syntisi on annettu anteeksi ja sinun uskosi minuun on pelastanut sinut, mene ja ole rauhassa.

Simonia hävetti, sillä hän ymmärsi että Jeesus on paljon enemmän kuin profeetta - hänen täytyi olla, sillä hän antoi naiselle tämän synnitkin anteeksi.

On ilo olla yhdessä
(Leiriläisen kirja s.26 tai numero 14)

Kerto:
Bb Cm7 F Bb F
On ilo, ilo, ilo olla yhdessä viettää juhlahetkeä.
Bb Cm7 F BbEbBb
On ilo, ilo, ilo olla yhdessä Taivaan Isän lähellä.

1.
Bb Cm7 F
Taivaan Isä aina on täällä meidän kanssamme.
Bb Eb F Gm C F
Hän ei käske meitä pois eikä lähde luotamme.

2.
Taivaan Isä aina on täällä meidän kanssamme.
Hänen luotaan löydämme ilomme ja onnemme.

Kerto:
On ilo, ilo, ilo olla rauhassa, Taivaan Isä kuunnella.
On ilo, ilo, ilo olla rauhassa, Taivaan Isää kuunnella.

Säv. Jaakko Löytty, San. Kaija ja Jaakko Löytty
LAULUTUULI, Lasten keskus, Helsinki 1992

4.

Jeesus parantaa verenjuoksua sairastavan naisen

(Mark. 5, Lk. 8)

Laulu: Usko

Tapahtui Kapernaumissa vuonna 28

Huivilla kasvonsa kätkenyt nainen kulki kiirehtien Galilean järven rantaan johtavaa pientä polkua pitkin. Matka olisi ollut lyhyempi Nasaretin kaupungin halki, mutta sitä reittiä ei nainen mielellään käyttänyt. Joku saattaisi kaupungissa tuntea hänet ja huutaa muille varoitukseksi: - Saastainen. Ja silloin kaikki kääntyisivät inhoten poispäin. Sellaista oli naisen elämä ollut jo 12 pitkää vuotta. Niin kauan hän oli sairastanut tautia, jota kukaan ei osannut parantaa. Nainen oli antanut viimeisetkin rahansa lääkäreille saadakseen apua, mutta turhaan. Näytti siltä, että hän joutuisi elämään koko elämänsä yksin, häveten sairauttaan. Koskaan hän ei voisi mennä naimisiin eikä saada omia lapsia. Koko elämä oli tuntunut toivottomalta ja turhalta - aivan viime aikoihin asti.

Äskettäin hän oli kuullut ihmisten puhuvan ihmeellisistä parantumisista. Sokeat olivat saaneet näkönsä, rammat kävelleet ja mykät olivat oppineet puhumaan! Kaikki nämä ihmeteot oli tehnyt sama mies, nimeltään Jeesus.

- Jos hän kerran pystyy parantamaan sokean, hän varmaan voisi parantaa minutkin! Mutta minä en tiedä, mistä hänet löytäisin, enkä voi edes kysyä sitä keneltäkään, nainen mietti murheellisena.

Tänä aamuna hän oli kuitenkin sattumalta kuullut, että Jeesus oli tulossa opetuslapsiensa kanssa veneellä järven yli. Niinpä hän oli päättänyt lähteä rannalle Jeesusta vastaan ennen kuin tämä ehtisi kaupunkiin saakka. Perille tullessaan nainen kauhistui: koko ranta oli täynnä ihmisiä. Näytti aivan siltä kuin kaikki kaupunkilaiset olisivat ahtautuneet sinne. Kaikki tuuppivat ja tönivät toisiaan nähdäkseen paremmin Jeesuksen, joka oli kansanjoukon keskellä.

- Ihmisiä on niin paljon, etten minä uskalla mennä Jeesuksen luokse. Silloinhan kaikki huomaisivat minut, nainen ajatteli pettyneenä ja oli jo kääntymäisillään mennäkseen takaisin kotiin. Mutta mitä nyt? Jeesus lähti kulkemaan suoraan siihen suuntaan, jossa nainen seisoi. Jeesuksen edellä kulki Jairus, synagogan esimies, jolle ihmiset antoivat kunnioittaen tietä. Jairus näytti hermostuneelta. Aivan selvästi miehillä oli kiire jonnekin.

Kiireestä huolimatta Jeesus näytti rauhalliselta ja hän hymyili ystävällisesti kulkiessaan ihmisten ohi.

- Jospa minä vain ylettyisin edes koskettamaan Jeesusta, kun hän kulkee tästä ohitse. Uskon, että sekin riittäisi parantamaan minut, nainen ajatteli. Ihmisiä oli paljon, mutta kurkottaen kädellään naisen onnistui juuri ja juuri hipaista takaapäin Jeesuksen viitan tupsua. Samassa Jeesus pysähtyi ja kysyi: - Kuka koski minun vaatteisiini?

Nainen pelästyi! Hän tiesi Jeesuksen tarkoittavan juuri häntä, sillä koskettaessaan Jeesusta hän oli tuntenut parantuvansa. - No kaikkihan tässä tungoksessa tönivät toisiaan, sanoivat Jeesuksen opetuslapset hänelle. Mutta Jeesus ei kuunnellut vaan katseli edelleen kysyvänä ympärilleen. Silloin nainen heittäytyi pelosta vavisten Jeesuksen eteen ja sanoi: - Minä se olin. Minä koskin sinun viittaasi, koska uskoin että silloin voisin parantua sairaudestani. Ja niin kävikin, minä tunsin että paranin.

Jeesus katsoi naiseen lempeästi ja sanoi: - Uskosi on parantanut sinut. Voit mennä kotiisi turvallisin mielin, se sairaus ei enää koskaan vaivaa sinua!

Jeesuksen vielä puhuessa tuli Jairuksen palve-

Jeesus
paras ystävä

lija kertomaan Jairukselle jotakin, ja he kaikki lähtivät jatkamaan matkaansa.

Koko hälisevä joukko oli poissa. Parantunut nainen jäi seisomaan rannalle. Ilonkyyneleet valuivat hänen poskilleen. Hän oli todella parantunut! Sitä oli vaikea käsittää, kaikkien näiden vuosien jälkeen.

Pitkän ajan kuluttua nainen havahtui ajatuksistaan ja lähti kulkemaan kotiaan kohti. Tällä kertaa kaupungin halki, kasvot peittämättöminä.

Usko
(Leiriläisen kirja s.28 tai numero 16)

1.
Em A7 D Hm Em E7 Asus4 A
Kun Nooa arkkia rakensi, hän sanoi näin,
Em A7 D Hm E7 Asus4 A
kun lapsi Saaralle luvattiin, hän sanoi näin:

Kerto:
D E, A7 D
Usko ei ole toivomus. Usko ei ole voivotus.
D Em A7 D
Usko on luja luottamus siihen mikä ei näy.

2.
Kun Joosef matkasi Egyptiin, Hän sanoi näin,
Kun Daavid kohtasi Goljatin, hän sanoi näin:

3.
Kun tyrmään heitettiin Daniel, hän sanoin näin,
kun Herraa seurasi Samuel, hän sanoi näin:

4.
Kun Jeesus kohtasi minutkin, hän sanoi näin.
Nyt laula kanssani sinäkin, kun sanon näin:

Säv. & san. Jukka Salminen
LAULUTUULI, Lasten keskus, Helsinki 1992

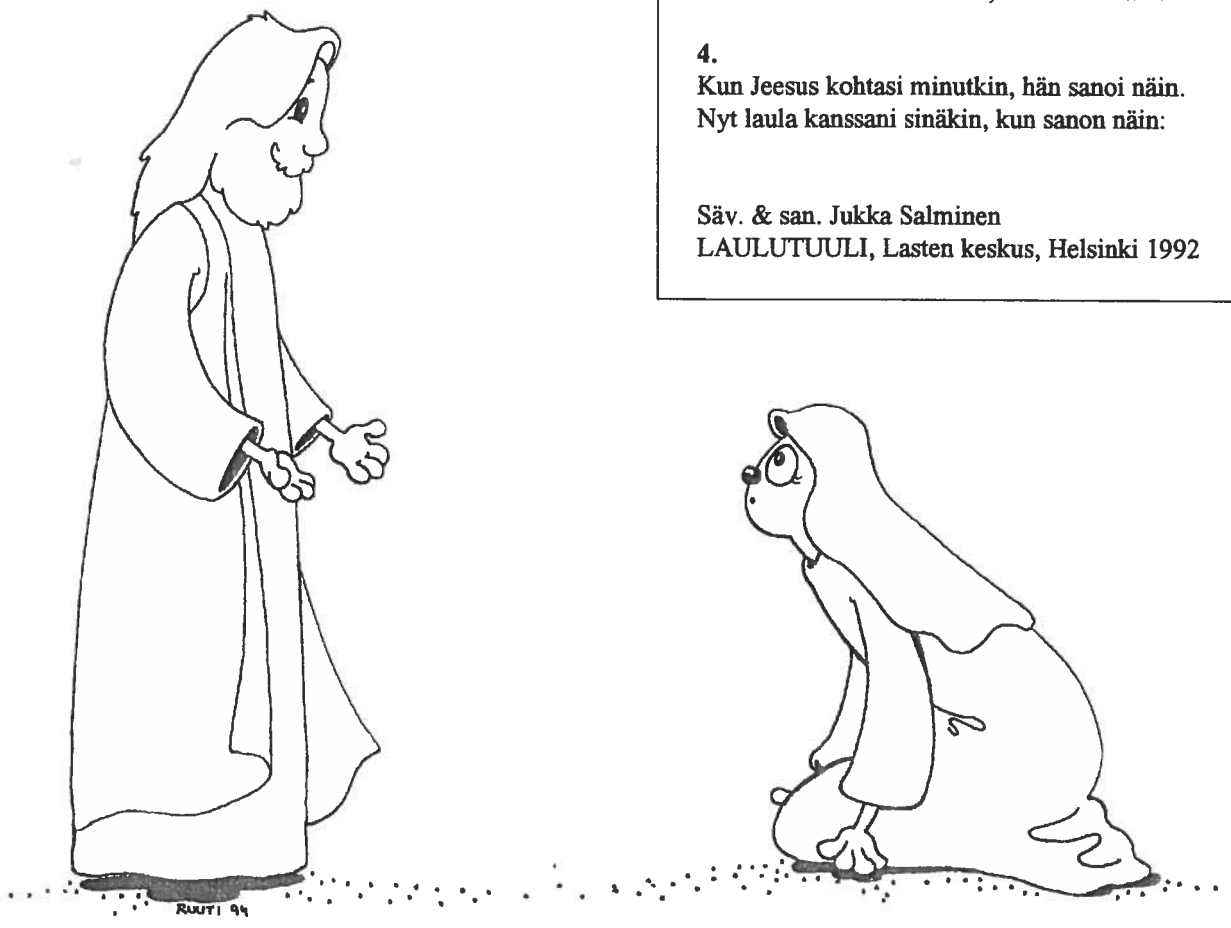

5.

Jeesus parantaa Jairuksen tyttären

(Mark. 5, Lk. 8)

Laulu: Usko

Tapahtui Kapernaumissa vuonna 28

Hengästynyt Jairus tunkeutui väkijoukon läpi Jeesuksen luokse, polvistui hänen eteensä ja sanoi: - Minun ainoa lapseni, rakas tyttäreni, on kuolemaisillaan. Minä pyydän sinua, tule ja paranna hänet! Jeesus nosti Jairuksen seisomaan ja taputti rauhoittavasti hänen olkapäätään: - Hyvä on, minä tulen.

Niin he lähtivät yhdessä kulkemaan ihmisjoukon läpi. Kaikki halusivat nähdä Jeesuksen ja tungeksivat lähemmäs. Jairus oli hermostunut. Hän pelkäsi, etteivät he ehtisi ajoissa. Ja tämä ihmisjoukko totisesti hidasti heidän kulkuaan, eihän tässä päässyt kunnolla eteenpäin.

- Eikö Jeesus ymmärrä, että meillä on kiire? Voi ei, nyt hän vielä pysähtyi puhumaan tuon naisen kanssa, vaikka minun tyttäreni on niin huonona että... Jairus ei uskaltanut ajatella pidemmälle. Hän katsoi hädissään taakseen: - Olisi tuo nainenkin voinut odottaa. Eihän hän ole kuolemaisillaan kuten tyttäreni. Kyllä Jeesus olisi ehtinyt parantaa hänet myöhemminkin.

Äkkiä Jairus kuuli nimeään kutsuttavan. Kääntyessään hän näki yhden palvelijoistaan. Tämä oli juossut koko matkan ja huohotti tunkiessaan ihmisten välistä kohti Jairusta.

- Isäntä, tyttäresi on kuollut. Älä enää turhaan pyydä Jeesusta tulemaan.

Jairus jähmettyi. Kaikki äänet tuntuivat katoavan jonnekin kauas. Hän tunsi korvissaan vain oman sydämensä raskaat lyönnit. Hän pudisteli päätään: - Ei saa olla totta, ei nyt, ei tällä tavalla. Jairus tuijotti palvelijansa kasvoihin, palvelija painoi katseensa maahan.

Jeesus oli myös kuullut palvelijan sanat. Hän katsoi Jairusta silmiin ja sanoi lujasti: Jairus, älä pelkää, usko ainoastaan! Sinun tyttäresi paranee. Tule, mennään.

Jairus hämmästyi. - Mitähän Jeesus tuolla tarkoitti? Usko ainoastaan. Ja mitä hyötyä on enää mennä, tyttö on jo kuollut, kuulihan Jeesus sen itsekin. Ei Jeesus sentään kuolleita voi herättää vai olisiko se sittenkin mahdollista? Älä pelkää, usko ainoastaan.

Pieni toivonkipinä syttyi Jairuksen sydämeen ja hän kiirehti Jeesuksen perään.

Jairuksen kotia lähestyessään he kuulivat jo kauas itkua ja valitusta. Kaikki naapurit olivat tulleet osoittamaan suruaan. Jeesus sanoi heille: Miksi te itkette? Ei tyttö ole kuollut, hän vain nukkuu.

Kovaääninen itku ja valitus loppui heti. Valittajat katsoivat ällistyneinä Jeesusta. Sitten he alkoivat osoitella sormellaan, pilkkasivat ja nauroivat: - Onko mokomaa kuultu! Mies ei erota kuollutta nukkuvasta!

Jeesus käski heidän kaikkien mennä ulos. Ainoastaan tytön vanhemmat ja kolme Jeesuksen opetuslasta saivat luvan jäädä. Huoneessa oli nyt hämärää ja hiljaista. Tytön hento ruumis makasi sängyssä, liikkumatonta vartaloa peittävä ohut peite ei kohoillut hengityksen tahdissa.

Jeesus meni vuoteen viereen. Hän sipaisi tytön hiuksia, tarttui sitten hänen pieneen käteensä ja sanoi: Tyttö, nouse ylös.

Ja ihme tapahtui. Tyttö avasi silmänsä ja nousi istumaan vuoteellaan. Hän näki vieraan miehen, joka piteli kiinni hänen kädestään. Mies katsoi häneen niin ystävällisesti, ettei tyttö säikähtänyt.

Taaempaa huoneesta tyttö kuuli nyyhkytystä. Hän näki isänsä ja äitinsä ja kysyi ihmeissään. Mitä on tapahtunut, miksi te itkette? Selvästikin äiti ja isä olivat jostakin hyvin iloisia, mutta silti he itkivät. Se kummastutti tyttöä. Silloin hän

Jeesus
paras ystävä

kuuli sen vieraan miehen sanovan: - Tytöllä on varmasti jo nälkä. Antakaa hänelle jotakin syötävää.

Äiti meni hakemaan ruokaa, ja tyttö huomasi olevansa todella hyvin nälkäinen. Hän katsoi kiitollisena vieraaseen mieheen ja ajatteli, että varmasti isä selittää kaiken hänen syödessään.

Tytön vanhemmat ja Jeesuksen opetuslapset olivat nyt kaikki tytön vuoteen ympärillä, kaikki halusivat koskettaa tyttöä. - Älkää kertoko tästä kenellekään, Jeesus pyysi. - Älkää kertoko. Vielä ei ole aika.

Jairus vilkaisi kummissaan Jeesusta. Outo pyytö. Mutta hän ei ajatellut asiaa nyt sen kauemmin. Tärkeää oli juuri nyt se, että tyttö oli elossa.

Usko
(Leiriläisen kirja s.28 tai numero 16)

1.
Em A7 D Hm Em E7 Asus4 A
Kun Nooa arkkia rakensi, hän sanoi näin,
Em A7 D Hm E7 Asus4 A
kun lapsi Saaralle luvattiin, hän sanoi näin:

Kerto:
D E, A7 D
Usko ei ole toivomus. Usko ei ole voivotus.
D Em A7 D
Usko on luja luottamus siihen mikä ei näy.

2.
Kun Joosef matkasi Egyptiin, Hän sanoi näin,
Kun Daavid kohtasi Goljatin, hän sanoi näin:

3.
Kun tyrmään heitettiin Daniel, hän sanoin näin,
kun Herraa seurasi Samuel, hän sanoi näin:

4.
Kun Jeesus kohtasi minutkin, hän sanoi näin.
Nyt laula kanssani sinäkin, kun sanon näin:

Säv. & san. Jukka Salminen
LAULUTUULI, Lasten keskus, Helsinki 1992

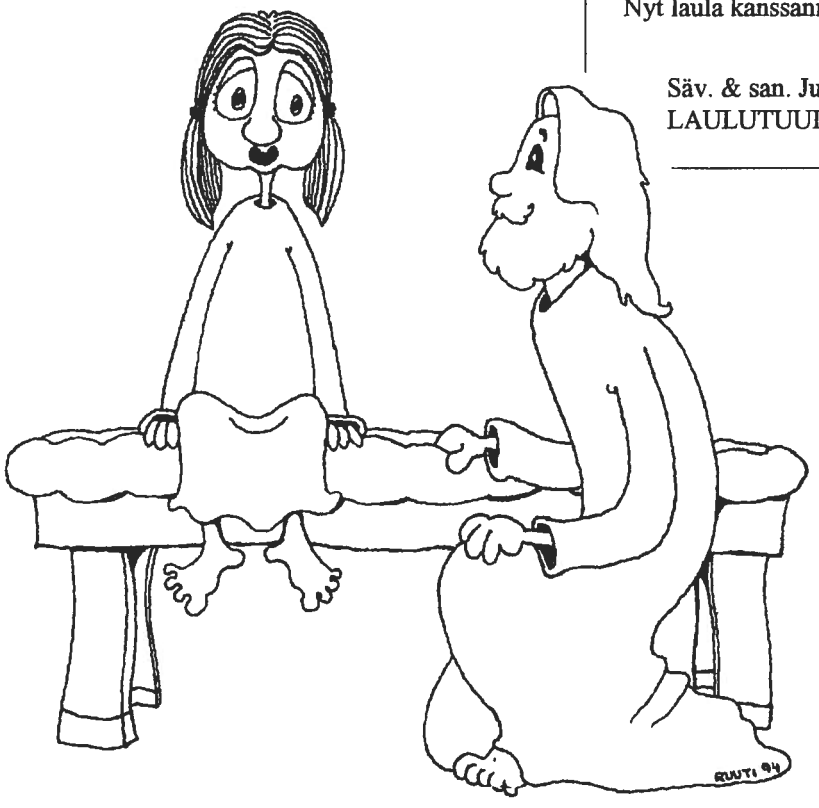

6.

Martta ja Maria

(Lk. 10)

Laulu: Iloa ilmassa

Tapahtui Betaniassa vuonna 29

Martta, Maria ja heidän veljensä Lasarus asuivat Betaniassa, pienessä kylässä muutaman kilometrin päässä Jerusalemista. Kylän läpi kulki päivittäin paljon kansaa, olihan Betania pääkaupunkiin vievän tien varressa.

Oli varhainen iltapäivä, siesta ja päivän kuumin aika olivat ohi. Martta kantoi vesiruukkua päänsä päällä. Hän oli matkalla kaivolle hakemaan vettä valmistaakseen illallista. Pienellä aukiolla puun varjossa istui joukko miehiä: Jeesus opetuslapsineen oli pysähtynyt levähtämään. Muutamat kyläläiset olivat istahtaneet joukkoon, kun keskellä istuva mies puhui.

Martta kiirehti kaivolle, mutta takaisin tullessaan pysähtyi hänkin kuuntelemaan. Keskellä istuvassa miehessä oli jotakin oudolla, uudella tavalla kiehtovaa. Martta mietti, mitä tuttua miehessä oli. Sitten hän muisti: tämä oli varmaankin se Jeesus, josta hän oli kuullut puhuttavan.

Miehet olivat väsyneen näköisiä. Martta laskeskeli, riittäisikö hänellä tarjottavaa, jos hän pyytäisi miehet kotiinsa syömään. Hän oli tunnettu vieraanvaraisuudestaan ja tomeruudestaan: jos hän näki jonkun tarvitsevan apua, hän ei juuri aikaillut tarjota sitä.

Martta kysäisi yhdeltä Jeesuksen seuralaiselta, oliko miehillä kiire eteenpäin. Hän tarjoaisi mielellään ruokaa kotonaan, ja saisivathan hänen sisaruksensa myös näin tavata Jeesuksen. Opetuslapsi meni Jeesuksen vierelle ja kuiskasi jotakin tämän korvaan. Jeesus käännähti katsomaan Marttaan, hymyili ja nyökkäsi. Martta neuvoi tien kotiinsa ja lähti edeltä vesiruukkunsa kanssa.

- Maria, olen kutsunut vieraita illalliselle, nyt meillä on kiire. Sytytä heti keittopaikalle tuli, Martta touhusi laittaessaan vesiruukkua lattialle. - Keitä sinä kutsuit? Maria kysyi. - Muistatko kun joku aika sitten kylällä kerrottiin siitä opettajasta, joka puhuu ihan eri tavalla kuin muut rabbit? Jeesuksesta siis. No, nyt Jeesus on oppilaidensa kanssa täällä Olivat niin väsyneen näköisiä, että kutsuin heidät syömään.

Pian Jeesus ja hänen opetuslapsensa ilmestyivät Martan, Marian ja Lasaruksen kodin edustalle. Martta kutsui heidät peremmälle ja ohjasi joukon kattotasanteelle istumaan. Aurinko alkoi jo laskea, ja katolla olisi miellyttävää istua leppeässä tuulessa. Martta kiirehti Mariaa viemään vieraille juotavaa. Itse hän jatkoi puuhiaan, paistoi karitsaa ja leipiä, hedelmiäkin oli haettava puutarhasta. - Minne se Maria nyt jäi? Martta pyyhki hikeä otsaltaan. - Voisi kyllä olla vähän auttamassa, tässä on aivan liikaa puuhaa yhdelle, hän puuskahti.

Martta hyöri ja pyöri hämmennellen eri astioita, pinoten kuumia leipiä matalaan koriin ja järjestellen juomaruukkuja. - Aina sama juttu Marian kanssa, semmoinen haaveilija. On tietysti jäänyt sinne istuskelemaan. Kyllä minä nyt apua tarvitsisin. Taasko sitä tyttöä on mentävä hakemaan, Martta tuhisi itsekseen ja alkoi kiivetä kattotasanteelle.

Martta oli oikeassa: Maria istui Jeesuksen jalkojen juuressa ja kuunteli hievahtamatta. Martta pudisteli päätään tyytymättömänä ja hivuttautui Marian viereen. - Mitä sinä vielä täällä kuhnit, enkö minä sanonut että meidän pitää laittaa ruoka? Hän sähähti sisarelleen.

Maria hätkähti kuullessaan Martan terävän kuiskauksen. - Mi-minä aivan unohdin. Maria käänsi katseensa takai sin Jeesukseen päin. Hän ei olisi halunnut menettää sanaakaan siitä, mitä Jeesus puhui. - En ole koskaan kuullut kenen-

Jeesus
paras ystävä

kään opettavan tällaista. Jeesus sanoi äsken, että Jumala rakastaa syntisiä, ja että meidän tarvitsee vain uskoa se. Kukaan ei ole koskaan sanonut, että Jumala voisi rakastaa minuakin, Maria kuiskutti sisarelleen. - Oli miten oli, nyt ei ole aikaa jäädä tähän. Ehdit sinä kuunnella myöhemminkin, Martan ääni alkoi jo koventua. Marian sydän synkkeni. Ei hän halunnut riidellä sisarensa kanssa. Samalla hän kuitenkin tunsi, että juuri nyt hänen täytyi kuunnella mitä Jeesuksella oli sanottavaa. Juuri nyt se oli tärkeää hänen oman elämänsä ja tulevaisuutensa kannalta.

Jeesus keskeytti puheensa, kun huomasi että sisarusten välillä käytiin yhä kiihkeämpää sananvaihtoa. - Sano nyt opettaja tälle minun sisarelleni, että hänen pitäisi tulla alas auttamaan minua. Kyllä keittiössä tarvittaisiin muitakin, minä saan siellä itsekseni touhuta, enhän minä kaikkea ehdi, Martta motkotti ja heristi sormeaan sisarelleen.

- Martta, sinä kannat huolta niin paljosta. Joskus tuntuu että yrität kantaa huolta koko maailmasta. On olemassa kuitenkin vain vähän todella tärkeitä asioita, oikeastaan yksi ainoa. Maria on löytänyt tärkeimmän ja valinnut sen. Sitä ei saa ottaa häneltä pois, Jeesus sanoi rauhoittavasti.

Tämä hetki oli Marian hetki. Hänen elämäänsä oli juuri nyt tullut toivo paremmasta. Jeesus oli sen nähnyt ja tiennyt. Maria oli pysähtynyt jonkin suuremman tulevaisuuden kynnykselle.

Martta ei sanonut mitään. Hän ei oikein ymmärtänyt, mitä oli tapahtumassa, mutta vaistosi että se oli sellaista, mitä ei järjellä voikaan ymmärtää.

- No, ruoka on jo itse asiassa valmista, Martta mutisi itsekseen. Aterian aikana Martta itsekin rauhoittui kuuntelemaan Jeesusta. Katsoessaan sisartaan Mariaa hän tunsi lämmön sisällään: hän ei ollut koskaan nähnyt Mariaa näin onnellisena. Ei koskaan aikaisemmin.

Iloa ilmassa
(Leiriläisen kirja s.19 tai numero 5)

1.
G G/H C D
Meidän kesäleirillä seinätkin soi,
C D G G/H
ja ilo kattoon kohoaa, kun leiripäivä tullessaan
C D C D
hyvän mielen toi ja ilon tuuli puhaltaa.

Kerto:
G G/H C D
Kuule, hei, hei, tule mukaan laulamaan.
G D G
Anna ilon kasvaa yli koko maan.
G/H C D
Hei, hei, tule mukaan laulamaan.
G D G
Laulu hyvän mielen tuo mukanaan.

2.
Taas on juhlapäivä ja ilmassa on se ilo, joka valloittaa.
Kun kavereita riittää, on mieli huoleton
ja iloamme kukkii maa.

3.
Meidän edessämme on elämän tie ja tulevaisuus odottaa.
Kun Jumala on kanssamme, kun Hän meitä vie,
niin ilo kaiken kirkastaa.

Säv. Pekka Simojoki, San. Pia Perkiö
TUOREET TERVEISET lauluja tytöille ja pojille,
Lasten keskus, Vammala 1991

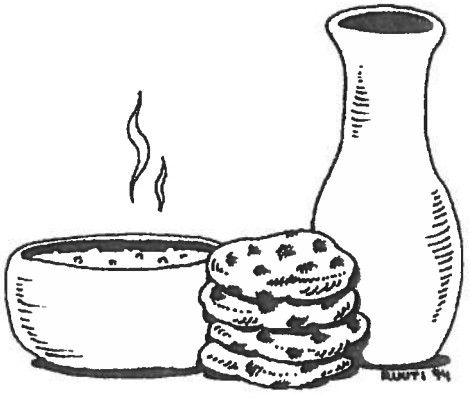

7.

Jeesus parantaa syntymästään saakka sokeana olleen miehen

(Joh. 9)

Laulu: Vielä tilaa on

Tapahtui Jerusalemissa vuonna 29

Kuten monesti ennenkin, opetuslapset olivat päätyneet kiistelemään keskenään jostakin asiasta. Mielipiteiden vaihto oli kehkeytynyt jo varsin kiivaaksi. Jeesus käveli joukkonsa hännillä, eikä puuttunut väittelyyn.

- Niin mutta kyllä minun mielestäni sairaus johtuu jostakin synnistä...

- Älä nyt intä. Miten sinä voit väittää, että ihan pieni lapsi olisi tehnyt syntiä jos se on sairas?

- No sitten vanhemmat varmasti ovat tehneet jotakin.

Kadun kulmassa istui nuori sokea mies kerjäämässä. - Hei sinä siellä. Milloin sinä tulit sokeaksi? Joku opetuslapsista oli huomannut pojan ja päätti todistaa puheensa tämän avulla. Poika käänsi päätään äänen suuntaan. Kysymys ei juuri ilahduttanut poikaa, olihan hän itsekin monesti miettinyt miksi hänen piti syntyä sokeana.

- Minä synnyin tällaisena, poika vastasi kysyjän suuntaan. Opetuslapset kerääntyivät pojan ympärille. - Sano sinä, Jeesus, miksi tämä poika on sokea. Kuka teki syntiä, poika itse vai vanhemmat? Jeesus kyykistyi pojan eteen ja hipaisi hiukset pois tämän kasvoilta. Ei tämä tehnyt syntiä, eivätkä vanhemmatkaan, Jeesus sanoi lempeästi. - Hänessä tulevat Jumalan teot julki.

Poika ei tiennyt, keitä nuo vieraat miehet hänen ympärillään olivat. Hän ei ymmärtänyt, mistä nämä puhuivat. - Älä pelkää, nuori mies, ole vain paikallasi, hän kuuli edessään olevan miehen sanovan. Sitten poika tunsi, miten mies siveli kosteaa hiekkaa hänen silmäluomilleen. - Mene nyt peseytymään Siiloan lammikolle, mies sanoi. Sitten poika kuuli, miten joukko jatkoi matkaansa.

Poika kosketti silmiään, ja päätti lähteä lammikolle. Sinne ei ollut kovin pitkä matka, apua hän sai joltakin ystävälliseltä ohikulkijalta. Poika hapuili tiensä veden äärelle. Hän otti kämmeniinsä vettä ja alkoi huuhtoa kuivunutta hiekkaa kasvoiltaan.

Ainoa väri, jonka poika tiesi, oli musta. Tai oikeastaan, eihän hän tiennyt värien olemassaolosta mitään. Huuhdellessaan kasvojaan poika koki jotakin mitä hän ei koskaan ollut kuvitellut voivansa kokea: hän alkoi nähdä valoa. Hän hieraisi silmiään, avasi varovasti luomensa. Hän erotti erilaisia värejä, valoa, hahmoja. Hän tajusi näkevänsä, ensimmäistä kertaa elämässään.

Poika istui lammikon reunalla ja katsoi, katseli pitkään ympärilleen. Sitten hän ponkaisi ylös ja lähti juoksemaan kohti kotiaan. Jo kaukaa hän huusi: - Äiti, isä! Minä näen!

Naapurit tulivat ulos katsomaan, mikä meteli kujalta kuului. - Eikös tuo ole se naapurin sokea poika, se joka aina kerjää? - Ei voi olla, jos se on vain joku joka on saman näköinen? - Eei, on se se... Ja varmasti ei ole.

Jeesus
paras ystävä

Naapurit kiistelivät keskenään kun poika lähestyi juoksujalkaa kotiaan. - Kyllä se olen minä! Minä näen, minä, olen parantunut. Naapurit kerääntyivät pojan ympärille, koskettelivat hänen kasvojaan ja ihmettelivät. Miten sinun silmäsi ovat auenneet? Miten se on mahdollista? He kysyivät. - Olin kerjäämässä kadunkulmassa kun siihen tuli joukko miehiä. Se, jota ne muut sanoivat Jeesukseksi, teki hiekasta tahnan, jonka sitten siveli silmiini. Jeesus käski minun mennä pesemään kasvoni Siiloan lammikolle, ja siellä minä aloin nähdä, poika selitti. - No missä se Jeesus nyt on? - En minä tiedä, poika vastasi.

Naapurit hälisivät pojan ympärillä. Oli tapahtunut jotakin ennenkuulumatonta. - Tämä asia täytyy kertoa fariseuksille, he varmaan pystyvät selittämään mistä oikein on kysymys, päättivät naapurit.

Poika kertoi fariseuksille saman, minkä oli kertonut naapureilleen. Hekään eivät oikein tienneet, mitä ajatella. - Tämä on kyllä ihme, toiset sanoivat. - Niin mutta mieshän teki sen sapattina ja se on syntiä. Ei hän ainakaan Jumalan voimalla sitä tehnyt, toiset väittivät vastaan. - Vai ei: jos hän olisi syntinen, ei hän tällaisia tekoja tekisi, kuului joukon toiselta reunalta. Asiasta syntyi kiivas väittely.

Lopulta fariseukset kysyivät pojalta itseltään: - Mitä mieltä sinä itse olet Jeesuksesta, sinuthan tässä tehtiin näkeväksi? Poika mietti hetken ja vastasi: - Minun mielestäni Jeesus on profeetta.

Mutina yhä suurenevassa kansanjoukossa jatkui. - Tuo poika valehtelee. Ei se varmasti ole edes ollut sokea, joku huusi. - Kutsutaan sitten tänne pojan vanhemmat, sittenpä kuulette. Yksi naapureista kävi hakemassa pojan äidin ja isän, jotka olivat jo saaneet kuulla pojalleen tapahtuneesta ihmeestä. Äiti riensi halaamaan poikaansa, isä kietoi liikuttuneena kätensä pojan hartioille. - Kyllä tämä on meidän poikamme. Hän syntyi sokeana. Sitä me emme tiedä, kuinka hän nyt on saanut näkönsä ja kuka sen on tehnyt. Kysykää pojalta itseltään, hän kyllä on tarpeeksi vanha puhumaan itse puolestaan.

Poikaa pyydettiin taas astumaan esille. - Kerro nyt rehellisesti, miten sinä paranit. Sapattina lääkitseminen on meidän lakimme mukaan syntiä. Se mies lääkitsi sinua ja rikkoi lakia vastaan, hän on syntinen. Eikö asia ollutkin niin?

- En minä tiedä, onko Jeesus syntinen vai ei. Sen vain tiedän, että minä joka olin sokea, näen nyt, poika vastasi. Fariseukset pyörittelivät päätään. He jatkoivat inttämistään: - Mitä hän oikein teki sinulle? Miten hän avasi silmäsi?

Poikaa jankuttaminen alkoi kyllästyttää. - Johan minä olen sen kertonut teille, mutta ette te kuuntele. Mitä te taas uudestaan kysytte? Vai haluatteko tekin ruveta Jeesuksen opetuslapsiksi? Kansanjoukosta kuului nauruntyrskähdyksiä. Kaikki tiesivät, että fariseukset olivat täysin varmoja siitä, että he ovat aina ja kaikessa oikeassa.

Fariseukset suuttuivat ja alkoivat herjata poikaa: - Varo poika sanojasi, itse olet tuon synnintekijän opetuslapsi! Me emme siihen mieheen aio sotkeutua, me olemme Mooseksen opetuslapsia. Me tiedämme, että Jumala puhui Moosekselle, mutta sen kuka tälle miehelle on puhunut voimme vain arvata...

- Sehän tässä on ihmeellistä, että Jeesus avasi minun silmäni, mutta te ette tiedä mistä hän on. Jos hän ei olisi Jumalasta, ei hän voisi tehdä tällaista, poika puolusti. Fariseukset suuttuivat niin, että ajoivat hänet pois synagoogasta.

Jeesus oli kuullut, mitä kaikkea pojalle oli tapahtunut. Muutamaa päivää myöhemmin hän sattui tapaamaan pojan uudelleen. Poika ei ollut silmillään nähnyt Jeesusta, mutta hän tiesi heti kuka Jeesus oli. Hän hakeutui Jeesuksen vierelle ja sanoi ujosti: - Jeesus, minä haluan kiittää siitä, että paransit minut. Jeesus rutisti lempeästi poikaa hartioista.

- Kuulin, että sinut ajettiin ulos synagoogasta. Se taisi olla ikävä tilanne, Jeesus kysyi kun he alkoivat kävellä hitaasti eteenpäin. - Niin. En tiedä, milloin voin mennä sinne uudestaan, poika

Jeesus
paras ystävä

huokaisi. - Minä tiedän, että paranemiseni oli Jumalan ihme, ja haluaisin niin käydä aina rukoilemassa ja kiittämässä synagoogassa.

Jeesus pysähtyi ja katsoi poikaa silmiin. - Uskotko sinä Jumalan Poikaan? - Kuka Jumalan Poika on? Kerro että voin uskoa, poika sanoi. - Sinä olet nähnyt Jumalan Pojan, hän on se joka sinun kanssasi puhuu, Jeesus sanoi hiljaa. Poika tuijotti Jeesusta ja äkkiä kaikki näytti aivan selvältä: tietenkin, Jeesushan on Jumalan Poika! - Se olet sinä! Poika huudahti. Hän polvistui Jeesuksen eteen, ja Jeesus kosketti siunaten hänen hiuksiaan.

Poika oli nähnyt enemmän kuin profeetan. Hän oli nyt nähnyt Jumalan Pojan.

Vielä tilaa on
(Leiriläisen kirja s.29 tai numero 17)

Kerto:
C G C F G C
Vielä tilaa on! Vielä tilaa on!
F G C Am
Tartu käteen, tääll' on sulle paikka.
C G C
Vielä tilaa on!

1.
G7 C G7 C
Ei tarvitse nyt olla arka. Taivan Isä rakastaa.
G7 C G7 C G7 C
Ei sano sulle: "Voi, voi parka." Syliinsä hän o-dot-taa.

2.
Siis tulkaa mukaan, lapset kaikki.
Yhteinen on perhe tää.
Saat olla Matti taikka Maikki. Jeesus meidät yhdistää.

Säv. & san. Jukka Salminen
LAULUTUULI, Lasten keskus, Helsinki 1992

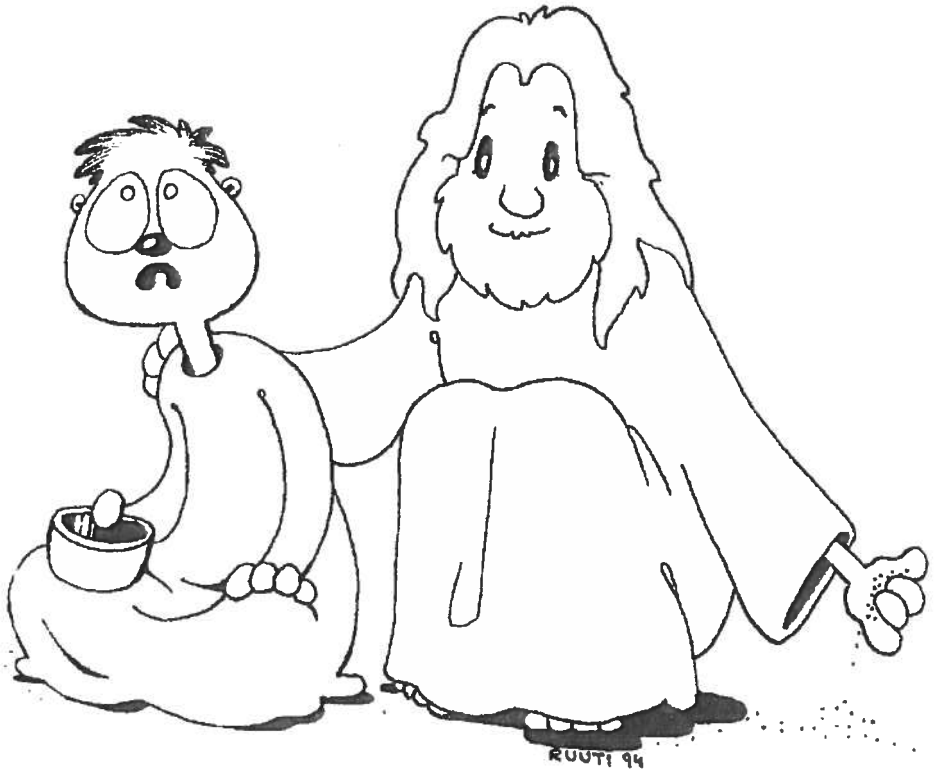

8.

Kymmenen pitalista

(Lk. 17)

Laulu: Mä kiitän Herraa

Tapahtui Samarian ja Galilean rajalla vuonna 30

Jeesus oli matkalla kahdentoista opetuslapsensa kanssa kohti Jerusalemia. He seurasivat Samarian ja Galilean välistä rajaa. Oli kaunis päivä, unikkopellot kukkivat punaisinaan ja muidenkin kukkien hento tuoksu täytti ilman. Koko joukon oli mukava tehdä matkaa iloisin mielin.

Päivä oli päättymässä, ja vaikka oltiinkin lähellä Jerusalemia, oli järkevää etsiä yösija ennen pimeän koittoa.

He lähestyivät kylää, joka oli alhaalla laaksossa. Rinnettä laskeutuvalla tiellä heitä odotti surullinen näky. Tien varrella oli rääsyisen näköinen miesjoukko. Opetuslasten lähestyessä miehet alkoivat huutaa "Saastainen! Me olemme saastaisia!" Huutaessaan miehet perääntyivät tien varrelta antaakseen enemmän tilaa Jeesukselle ja hänen joukolleen.

Miehet sairastivat pitali-tautia. Kaikki pitaliset eristettiin muista ihmisistä, heidät käskettiin kylien ja kaupunkien ulkopuolelle, pois omista kodeistaan. Pitali oli tarttuva tauti, siksi sitä sairastavat suljettiin pois yhteisöstä. Pitaliset eivät saaneet edes tavata omaa perhettään tai käydä heidän luonaan. Kaikista muista ihmisistä täytyi pysyä kaukana. Pitalisten täytyi myös huutaa "Saastainen, saastainen!", jotta ihmiset tiesivät kiertää heidät kaukaa.

Siinä nyt seisoi kymmenen spitalisen joukko tien varressa, kun Jeesus seuralaisineen lähestyi. Opetuslapsista tuntui, että kaikki luonnon kauneus oli yhtäkkiä kadonnut. Pitaliset olivat sairaita, likaisia ja hyvin surullisen näköisiä. Monet painoivat kasvonsa alas tai peittivät ne viitallaan. He tiesivät, etteivät he olleet miellyttävää nähtävää.

Eräs miehistä kuitenkin katsoi tarkkaan Jeesusta. - Tuon täytyy olla mestari Jeesus, joka on parantanut paljon sairaita, hän ajatteli ja kuiskasi toisille mitä oli huomannut. Enää ei joukko ollut hiljaa sivussa, vaan he kaikki huusivat yhteen ääneen Jeesuksen perään: - Jeesus, mestari, armahda meitä!

Jeesus kääntyi katsomaan heitä. Häntä säälitti nähdä nuo miehet, heidän epätoivonsa ja menetetty elämänsä. - Menkää ja näyttäkää itsenne papeille, hän sanoi ja jatkoi matkaansa eteenpäin.

Vähän aikaa spitaliset seisoivat vain paikallaan ja ihmettelivät Jeesuksen ohjeita. Kyllä he sen tiesivät, että kun on parantunut pitalista, on mentävä näyttämään itsensä papeille Jerusalemin temppeliin, ja papit sitten päättävät onko paraneminen tapahtunut. Jos on, saa parantunut palata takaisin kotiinsa ja elää tavalliseen tapaan ihmisten keskellä. - Mutta emmehän me ole terveitä, ihmettelivät jotkut. Yhdessä he kuitenkin päättivät lähteä kohti Jerusalemia.

Miehet kulkivat vaiteliaina. Yksi pysähtyi ja katsoi mykistyneenä kättään. - Hei, katsokaa, minun kädelleni on tapahtunut jotakin! Kaikki kerääntyivät miehen ympärille. - Sinun kasvosi... - Ja sinunkin... - Minulla ei enää ole spitalia! Kaikki puhuivat yhteen ääneen, katsoivat itseään ja toisiaan, koskettelivat toistensa kasvoja, halasivat riemuissaan. Heidän ihostaan oli tullut terve ja kaunis. He olivat parantuneet.

Nyt tuli kiire. Täytyi päästä pian Jerusalemiin pappien luokse, ja sitten... Ja sitten! Ajatella, kotiin ja asumaan tavalliseen tapaan oman perheen kanssa, tapaamaan ystäviä, käymään kylässä ja tekemään ihan kaikkea! Aivan kuin terveet ihmiset!

Kaikki ryntäsivät onnellisina ja terveinä eteen-

Jeesus
paras ystävä

päin. Mutta eräs tuli toisiin ajatuksiin: - Me unohdimme kiittää Jeesusta! Hän huudahti.

- Mitä siitä, ei se ole niin tärkeää. Hänhän parantaa sairaita jatkuvasti, sanoivat toiset.

- Sitä paitsi, ellemme pidä kiirettä, emme pääse Jerusalemiin ennen pimeää, jatkoi eräs.

- Ei, minä lähden takaisin. Ja mies, joka tahtoi kiittää Jeesusta, kääntyi takaisin. Toiset jatkoivat matkaansa kohti Jerusalemia. Pian mies saavutti Jeesuksen ja päästessään lähelle hän vaipui Jeesuksen jalkojen juureen ja kiitti.

- Eivätkö kaikki kymmenen parantuneet? Missä ne yhdeksän ovat? Sinä ainoastaan palasit ylistäen Jumalaa, vaikka olet samarialainen, eriuskoinen.

Jeesus tarttui miestä kädestä kiinni ja nosti tämän seisomaan. Hän kietoi kätensä miehen hartioille, puristi lempeästi ja sanoi: - Mene, sinun uskosi on sinut pelastanut.

Mä kiitän Herraa
(Leiriläisen kirja s.25 tai numero 12)

F
1. Mä kiitän Herraa, kun elää saan,
C7
mä kiitän Herraa, kun elää saan.
F F7 Bb
Mä kiitän Herraa, kun elää saan
F C F
ja elää hänen lapsenaan.

2. Mä kiitän Herraa, kun laulaa saan (3x)
ja elää hänen lapsenaan.

3. Mä kiitän Herraa, kun puhua saan (3x)
ja elää hänen lapsenaan.

4. Mä kiitän Herraa, kun rukoilla saan (3x)
ja elää hänen lapsenaan.

Negrospirituaali.
LAULUTUULI, Lasten keskus, Helsinki 1992

9.

Sokea Bartimeus

(Luuk. 18)

Laulu: Luoja on muuttumaton

Tapahtui Jerikossa vuonna 30

Aurinko oli jo noussut itäisten huippujen ylle ja kultaiset säteet valaisivat pengerrettyjä viinitarhoja. Valo tulvi kaikkialle - tai ei sittenkään...

Alhaalla Jerikoon vievän tien varrella istui sokea Bartimeus, joka ei nähnyt valoa. Hänen elämässään kaikki oli yhtä mustaa. Ohi kulkeville matkaajille tuo sokea kerjäläinen oli tuttu, siinä hän oli istunut joka aamu vuodesta toiseen kerjäten almuja saviseen kuppiinsa.

- Auttakaa kurjaa, auttakaa sokeaa ja antakaa almuja köyhälle. Bartimeus huusi kuullessaan askeleiden ääniä. Useimmat kulkijat kiirehtivät askeleitaan kerjäläisen kohdalla, jotkut heittivät pieniä kiviä miehen ojennettuun käteet tai potkaisivat hiekkaa hänen kasvoilleen. - Kerjäläinen, hylkiö! Usein sai Bartimeus kuulla ihmisten pilkkahuutoja. Mutta hän ei lannistunut: tarkkaavaisena häne kuunteli, kuuluiko hiekan rapinaa, puheensorinaa tai kavioiden kopsetta.

Silloin tällöin joku ohi kulkeva matkaaja pysähtyi ja kertoi viime päivien tapahtumista. Näiltä kulkijoilta Bartimeus oli saanut kuulla Jeesuksesta, hänen opetuksistaan ja ihmetöistään. Toiset sanoivat häntä Galilean puusepäksi, toiset opettajaksi. Olipa joku sanonut Jeesusta Messiaaksi, Israelin Vapahtajaksi.

Aurinko oli jo noussut korkealle ja ilma oli hiostavan kuuma. Bartimeusta väsytti ja hänen oli nälkä, mutta hänellä oli jäljellä enää muutama murunen leipää, jokunen oliivi ja nahistunut viikuna. Siinä hän istui paikallaan pystymättä auttamaan itseään, näkemättä mitään. Ajan kulku tuntui epätodelliselta, sillä Bartimeuksen elämässä vain valveillaolo erotti päivän yöstä. Koko hänen elämänsä oli yhtä mustaa.

Iltapäivän helteessä kulkijoita oli vähän ja Bartimeuksella oli aikaa miettiä. Kuinka usein hän toivoikaan, että saisi vielä nähdä auringonlaskun, lasten hymyn ja kukkivat viiniköynnökset. Mutta samalla hän ymmärsi, ettei se ollut mahdollista. Niin, ellei sitten se Nasaretin mies voisi auttaa. - Kunpa Jeesus kulkisi ohitseni, ajatteli Bartimeus. - Jeesus on ainoa toivoni.

Bartimeuksen ajatukset keskeytyivät, sillä kauempaa tieltä alkoi kuulua ääniä. Välillä äänet vaimenivat ja kuului vain miehen puhetta.

- Antakaa almuja köyhälle, auttakaa sokeaa, Bartimeus huusi. Välillä hänen äänensä oli epätoivoinen, välillä vaativan luja.

- Shyss, ole hiljaa, se on Jeesus, kiirehti joku Jeesuksen seuralaisista nuhtelemaan kerjäläistä.

- Jeesus kulkee ohitseni, voiko tämä olla totta? Vain hän voi auttaa minua, ajatteli Bartimeus ja huusi niin kovalla äänellä kuin jaksoi: - Jeesus, Daavidin poika, armahda minua!

Tuohon huutoon sisältyi koko Bartimeuksen elämä ja tulevaisuus. Hänen ainoa toivonsa oli, että Jeesus kuulisi häntä.

- Ole hiljaa, senkin kerjäläinen!, ärähtivät toiset kulkijat, mutta Bartimeus huusi uudestaan. Eikö Jeesus kuulisi häntä? Menisikö hänkin Bartimeuksen ohitse ja jättäsi tämän yksin savikuppinsa kanssa? Tuntui, kuin mitään ei tapahtuisi. Mutta sitten tuli hiljaista. Kaikki pysähtyivät. Jeesus seisoi väkijoukon keskellä ja katsoi Bartimeukseen. Jeesus oli kuullut miehen avunhuudot ja tiesi tämän hädän.

- Tuokaa hänet tänne, Jeesus sanoi. Kuinka ihanilta nuo sanat kuulostivatkaan. - Jeesus kutsuu minua, tuo ihmeellinen Jeesus josta kaikki puhuvat, kutsuu MINUA.

Kyynelet nousivat Bartimeuksen silmiin. Sokeaa miestä ei tarvinnut auttaa Jeesuksen luo. Hän nousi heti ylös, heitti vaippansa maahan ja juoksi kompastellen tuota rakastavaa ääntä koh-

Jeesus
paras ystävä

ti. Bartimeus polvistui Jeesuksen eteen. Hän ei nähnyt Jeesuksen katsetta, mutta tunsi kuinka lempeä se oli. Jeesus otti molemmilla käsillään kiinni Bartimeuksen ojennetuista käsivarsista ja kysyi ystävällisesti: - Mitä tahdot, että minä sinulle tekisin?

Bartimeus tiesi, että vain Jeesus voisi kysyä tällaista sokealta kerjäläiseltä. - Herra, haluaisin nähdä, Bartimeus vastasi miettimättä, sillä tätä hän oli salaa toivonut päivästä toiseen. Jeesus nosti miehen ylös ja sanoi: - Mene; koska uskoit minuun saat mitä pyysit.

Bartimeus räpytteli silmiään kuin häikäistyneenä. - Minä näen, MINÄ NÄEN! Bartimeus itki onnesta, kyyneleet valuivat auringon ahavoittamilla, uurteisilla kasvoilla. Bartimeuksen tuskan ja murheen vuodet olivat ohitse. Ensimmäinen asia, jonka hän näki, oli Jeesuksen kasvot.

- Nyt voit mennä kotiisi, Jeesus sanoi uudestaan. Mutta Bartimeus tiesi, että hänen kotinsa oli tästä lähtien Jeesuksen seurassa. Hän seuraisi tuota miestä vaikka maailman ääriin. Ihmeellinen Jeesus.

Väkijoukon jatkaessa matkaansa jäi paikalle vain savinen kippo. Sitä Bartimeus ei tarvitsisi enää.

Katsellessaan ympärilleen Bartimeus näki kaikkialla kukkivia villikrookuksia ja sypressejä, joita iltapäivän auringon säteet valaisivat. Bartimeus iloitsi: tänään hän saisi nähdä auringonlaskun.

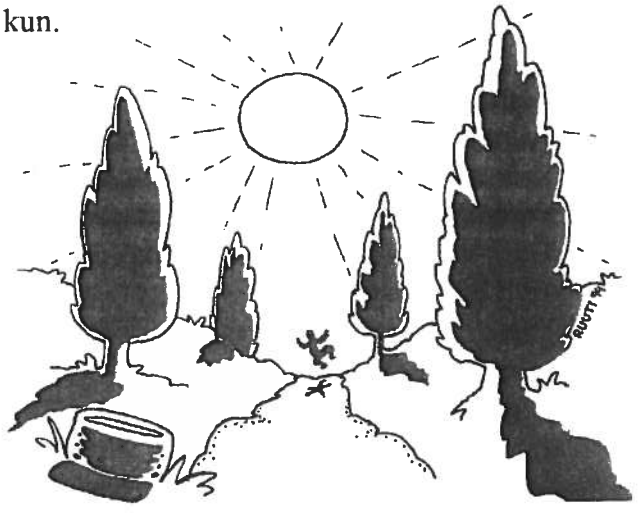

Luoja on muuttumaton
(Leiriläisen kirja s.24 tai numero 11)

1.
E A E
Vaihtuu päivä sekä vaihtuu yö. Luoja on
H9 E
muuttumaton.
E A E H9
Kukat kuihtuvat ja ruoste syö. Luonamme aina
E
Hän on.

Kerto:
E A E
Päivästä päivään ja vuodesta vuoteen Luoja on
H9 E E A
muuttumaton. Päivästä päivään ja vuodesta vuoteen
E H9 E
luonamme aina Hän on.

2.
Aika muuttuu lailla ihmisen. Luoja on
muuttumaton.
Huomispäivä pian on eilinen. Luonamme aina
Hän on.

3.
Tulkoon kuuma kesä, tulkoon syys. Luoja on
muuttumaton.
Tulkoon talven synkkä hämäryys. Luonamme aina
Hän on.

4.
Maa ja taivas vaikka katoaa, Luoja on
muuttumaton.
Kaikki kerran Hänet nähdä saa. Luonamme aina
Hän on.

Bushmannisävelmä Namibiasta, San. Pekka Simojoki
TUOREET TERVEISET lauluja tytöille ja pojille,
Lasten keskus, Vammala 1991

10.

Sakkeus kohtaa Jeesuksen

(Lk. 19)

Laulu: Kuljen iloiten

Tapahtui Jerikossa vuonna 30

Jeriko oli kaunis kaupunki. Se oli kuin keidas kuivassa maassa. Palmut reunustivat korkeita muureja, jotka suojasivat kaupunkia. Se oli tavallinen kaupunki, sillä sinne pääsi vain muurissa olevien porttien kautta. Auringon laskiessa portit suljettiin, eikä kukaan päässyt niistä ulos eikä sisään.

Päivisin kaupungin portilla oli vilskettä ja vilinää. Aamuisin maaseudun ihmiset tulivat toreille myymään appelsiineja, omenoita, viljaa ja taateleita. Monilla oli mukanaan kanoja, lampaita ja aaseja. Suuret kameli-karavaanitkin poikkesivat Jerikoon, vaikka useimmiten ne olivat matkalla kuudenkymmeen kilometrin päässä sijaitsevaan pääkaupunkiin Jerusalemiin.

Jerikon portilla oli tulliasema, jota pitivät publikaanit eli tullimiehet. Ihmiset eivät tullimiehistä pitäneet, sillä hehän keräsivät rahaa roomalaisille, ja kaiken lisäksi ottivat liikaa maksuja ja laittoivat rahat omaan taskuunsa. Tullimiehet olivat rikkaita miehiä: he olivat rikastuneet niillä rahoilla, jotka olivat ottaneet väärin.

Erään portin pielessä seisoi huomiota herättävän rikkaan näköinen tullimies. Hänellä oli kauniit vaatteet päällään, kultasormukset sormissaan ja kultakäädyt kaulassaan. Hän oli Jerikon tullimiesten päällikkö, Sakkeus. Hän oli kooltaan lyhytkasvuinen, mutta valtaa ja rikkautta hänellä oli sitäkin mahtavammin.

Sakkeus omisti kauniin talon ja paljon palvelijoita. Kaiken sen hän oli hankkinut väärin ottamillaan rahoilla. Joskus Sakkeus oli surullinen. Vaikka hänellä olikin paljon omaisuutta, ei hänellä ollut montakaan ystävää, sillä ihmiset halveksivat häntä. Mutta useinmiten Sakkeus unohti yksinäisyytensä ja jatkoi työtään tarmokkaasti.

Tämä päivä oli erikoisen vilkas päivä. Paljon ihmisiä oli kulkenut porteista sisään. Sakkeus oli tyytyväinen; hän oli laskenut rahansa ja päivä oli paras aikoihin. Eräs asia askarrutti Sakkeusta: miksi kaikki nämä ihmiset olivat tulleet tänään Jerikoon? Tuntui siltä, että kaikki kulkijat puhuivat yhdestä ja samasta asiasta, jostakin Jeesus Nasaretilaisesta, joka puhuu Jumalasta ja Taivaan valtakunnasta. Sakkeus ihmetteli mielessään, mitä erikoista siinä nyt oli - samoista asioista puhuivat rabbit ja fariseukset kaiken päivää tämänkin portin tienoilla. Sakkeus sieppasi ihmisten puheista sellaisenkin seikan, että monet kuulemma olivat myös parantuneet Jeesuksen kosketuksesta, rammat ja sokeatkin. Se oli Sakkeuksenkin mielestä jotakin erikoista, ja päivän mittaan hänen sydämessään oli syttynyt uteliaisuus. Hänkin halusi nähdä tuon Nasaretilaisen.

Sakkeus päätti lopettaa työnsä tältä päivältä ja määräsi erään toisen tullimiehen portille. Itse hän suunnitteli lähtevänsä etsimään Jeesusta. Rahapussi arvokkaasti vyötäröllään, ihmisten tuijotuksesta välittämättä hän kulki muurien sisäpuolelle, kohti keskikaupunkia.

Viereiseltä kujalta hän kuuli äkkiä hälinää. Ihmisiä oli kerääntynyt yhteen. Sakkeus kuuli monen huutavan: - Jeesus Nasaretilainen, puhu meille Jumalasta! Sakkeus alkoi kulkea ääntä kohti. Hän ei välttämättä halunnut ihmisten näkevän häntä täällä, joten hän päätti vetäytyä oven syvennykseen huomattuaan kahden miehen lähtevän kansanjoukosta häntä kohti.

Sakkeus terästi kuuloaan saadakseen selvää siitä mitä miehet kulkiessaan puhuivat.

- Kyllä se vaan oli kummallinen asia, vai mitä? Minä olen tuntenut ne sokeat miehet jo vuosikausia, sanoi toinen.

Jeesus
paras ystävä

- Ihan totta, en kyllä uskoisi ellen olisi omin silmin nähnyt, jatkoi toinen ihmetellen.

- Niin, ja se Jeesus Nasaretilainen paransi heidät pelkällä kosketuksella ja heti he saivat näkönsä takaisin.

- Totta ihmiset varmaan puhuvat, kun sanovat, että Jeesus on Jumalan lähettämä.

Miesten äänet häipyivät. Sakkeus astui ovensyvennyksestä takaisin kujalle. - Minun täytyy saada nähdä Jeesus, Sakkeus ajatteli entistä innokkaammin. Mutta Sakkeuksella oli eräs ongelma: ihmisiä oli hirvittävän paljon ja Sakkeus oli lyhyt, hän ei mitenkään voisi ylettyä ihmisten päiden yli näkemään Jeesusta. - Tai ehkäpä sittenkin, jos juoksen kaikkien edelle ja nousen vaikkapa katolle, Sakkeus keksi.

Hän juoksi minkä jaloistaan pääsi siihen suuntaan, mihin oli nähnyt väkijoukon menevän. Hän pääsi kuin pääsikin seuraavalle kujalle ennen kansanjoukkoa. Hän katsoi nopeasti ympärilleen ja näki suuren viikunapuun ja kiipesi ylös sen oksille. Sakkeus oli tyytyväinen, nyt hän näkisi ihan rauhassa Jeesuksen täältä piilostaan, eikä kukaan tietäisi että hän oli siellä.

Äänet lähestyivät ja väkijoukko tuli näkyviin. Keskellä joukkoa kulki tavallisiin vaatteisiin pukeutunut mies. - Hän on tavallisen näköinenkin, ajatteli Sakkeus. - Ei Jeesuksessa taida mitään sen kummallisempaa ollakaan, hän mietti. Äkkiä meteli ja kulkevan joukon äänet hiljenivät. Vain yhdet askeleet lähestyivät puuta, jonne Sakkeus oli piiloutunut. Sakkeuksen sydän hätkähti: mitä nyt tapahtuisi? Silloin hän kuuli äänen alapuoleltaan: - Sakkeus, tule nopeasti alas, sillä haluan tulla taloosi vierailulle.

Väkijoukko kohahti. Oliko puussa tosiaankin tullimiesten päällikkö Sakkeus? Varmasti jokin väärinkäsitys - eihän Jeesus ainakaan tämän Sakkeuksen luo menisi. Kaikkihan tiesivät mikä Sakkeus oli miehiään: sellainen kiskuri, ettei Jeesus varmaankaan hänen kotiinsa menisi. Ja jos Jeesus tarkoittikin tätä kaikkien tuntemaa Sakkeusta, niin silloin hän kyllä luuli Sakkeusta joksikin aivan toisenlaiseksi ihmiseksi. Mutta Jeesus tiesi tarkalleen, kuka ja millainen mies Sakkeus oli. Jeesus tiesi, että Sakkeus oli sydämessään hyvin yksinäinen ja onneton ihminen.

Sakkeus kapusi alas puusta välittämättä ihmisten ilkeistä huomautuksista ja toivotti Jeesuksen tervetulleeksi taloonsa. Nyt Sakkeus tiesi, ettei Jeesus ollut kuka tahansa mies, vaan Jumalan lähettämä. Siitä Sakkeus oli varma. Sakkeus tunsi, että Jeesus tiesi tarkalleen millainen hän oli, ja vaikka muut vihasivatkin Sakkeusta ja hänen kaltaisiaan tullimiehiä, Jeesus ei häntä vihannut.

Sakkeus määräsi palvelijansa heti tekemään Jeesukselle ja tämän opetuslapsille maittavan aterian. Kesken aterian ja keskustelun Sakkeus ymmärsi oman pitkäaikaisen pahan olonsa syyn. Hän tajusi, kuinka väärin oli ollut ottaa ihmisiltä liikaa tullia ja hän päätti sanoa sen Jeesukselle: - Kuule Jeesus, minä olen tehnyt paljon vääryyttä ja olen ottanut itselleni ihmisten rahoja. Nyt tahdon kaiken muuttuvan. Annan puolet omaisuudestani köyhille, ja niille joilta olen ottanut väärin, annan sen summan heille nelinkertaisena takaisin.

Jeesus nyökkäsi hyväksyvästi. - Teet oikein oikaistessasi vääryydet, Jeesus sanoi. - Minun Taivaallinen Isäni on lähettänyt minut juuri siksi, että löytäisin ne jotka etsivät Jumalaa.

Sakkeus tunsi, että hänen tekemänsä päätös oli Jumalan mielen mukainen. Se tuntui hyvältä. Sakkeus tiesi myös sen, että Jeesus todellakin oli Jumalan Poika, sillä ei mikään muu eikä kukaan muu olisi voinut saada hänen mieltään muuttamaan. Sakkeus tiesi nyt löytäneensä jotakin, joka oli paljon arvokkaampaa kuin kaikki hänen omaisuutensa. Hän oli löytänyt Jumalan pojan.

Jeesus
paras ystävä

Kuljen iloiten
(Leiriläisen kirja s.22 tai numero 8)

1.
C Dm G7 C
Kiitos, että sanat ovat meidän käytössämme.
C Am D7 G
Niillä voimme ilahduttaa jonkun lähellämme.

Kerto:
F C C#dim Dm G7 C
Kuljen iloiten, kun yksin ole en
F F#dim C/G A7 Dm G7 C
maailmassa suuressa, Taivaan Isän korvan juuressa.

2.
Kiitos, että käsillämme voimme auttaa muita,
ihmisiä, eläimiä, vaikka metsän puita.

3.
Kiitos, että laulamalla Jumalaa voin kiittää.
Kiitos, että laulun silta meidät yhteen liittää.

Säv. Elina Aho-Kuusama, san. Pirkko Arola
TUOREET TERVEISET lauluja tytöille ja pojille,
Lasten keskus, Vammala 1991

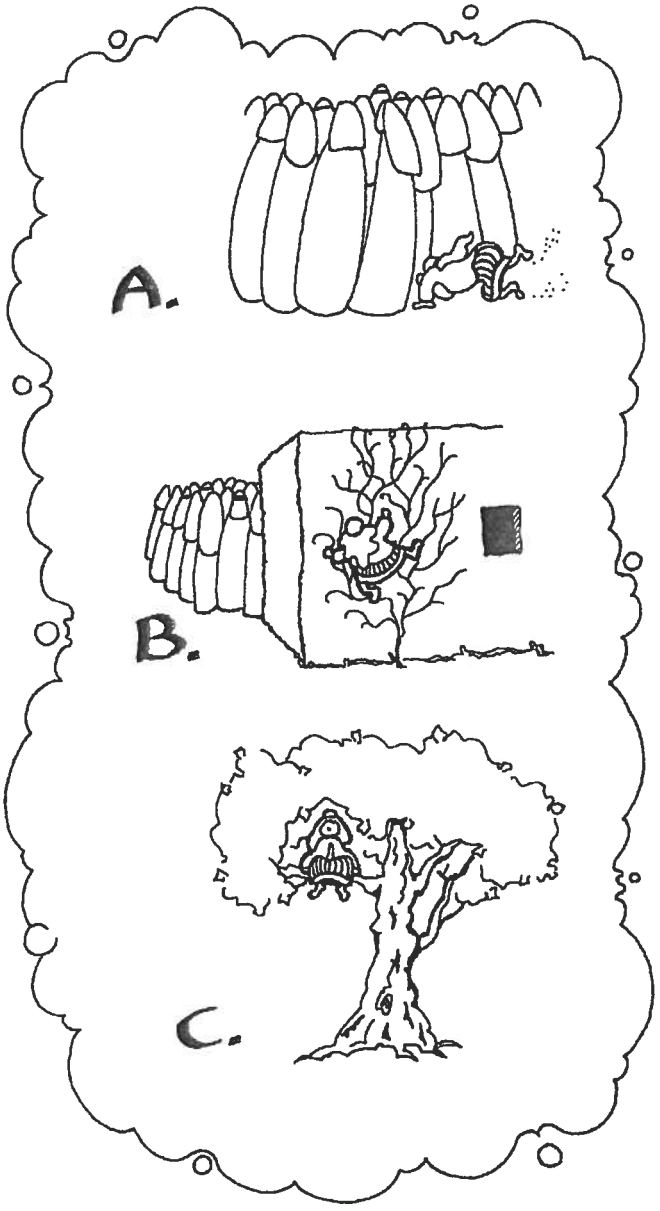

Timantteja etsimässä

Etsi ja löydä

Tämä on maastokisa, joka vuodesta toiseen innostaa lapsia ja nuoria. Yksinkertainen ja vähän vaivannäköä vaativa.

1. Valmista leirialueestasi kartta, jossa näkyvät tärkeimmät kohteet: talot, isot puut tai puuryhmät, polut, tiet, aukeat, muut rakennelmat!

2. Valmista n. 3 cm x 3 cm (viereisellä sivulla malli) pahvilappuja n. 200 kpl ja piirrä niihin eri värisiä tai kopioi kopiokoneella erivärisille papereille "timantteja" tai ympyröitä seuraavasti.

   25 kpl rubiineja = punaisia 10 pistettä
   50 kpl safiireja = vihreitä 5 pistettä
   125 kpl topaaseja = keltaisia 2 pistettä

3. Piilota "jalokivet" maastoon leirialueelle ja **merkitse** ne karttaan.

   Piilottaessa ota huomioon "jalokivien" arvo, helposti löydettävät topaasit lähelle. Vaikeasti löydettävät rubiinit sijoitetaan pidemmän matkan päähän (jopa 500 m). (Hyvä valmistaa hyvissä ajoin).

4. Jaa leiriläiset tasavahvoihin 4-7 lapsen ryhmiin (3-8 ryhmää). Jokaisella ryhmällä oltava isoset jotka merkitsevät ylös tuodut timantit ja peittävät tai ruksaavat kartalta löydetyt 'timantit'.

5. Kilpailu alkaa yhtä aikaa ja päättyy pillin tai kellon ääneen.

6. Eniten pisteitä saanut joukkue voittaa.

7. Joukkueiden kannattaa "taktikoida" siten että pienet leiriläiset etsivät läheltä "helppoja" jalokiviä ja isommat leiriläiset kauempaa "kalliita" jalokiviä.
   Säpinää riittää joten ryhmän johtajien (isosten) pitää olla **tarkkana!**

8. Pistelaskennan helpottamiseksi voi tehdä esim. seuraavanlaisen kortin.

RUBIINIT	𝍸 |	60
SAFIIRIT	||	10
TOPAASIT	𝍸 𝍸 𝍸	30

= 100 p

Sivun 27 kuvateksti

Tässä yksi malli "timanteista". Esim. ota tästä sivusta valokopioita 5 kpl niin saat tarvittavan määrän "timantteja". Tämän jälkeen voit esim. seuraavalla tavalla värittää valkoiset "pallukat", kakkoset voit jättää valkoisiksi, viitoset värität puuväreillä vaikkapa punaisiksi ja kympit sinisiksi. Väritettyäsi "timantit" voit leikata neliöt toisistaan irti käyttämällä viivotinta ja veitseä jos kärsivällisyyttä ja aikaa rittää, niin voit käyttää myös saksia.

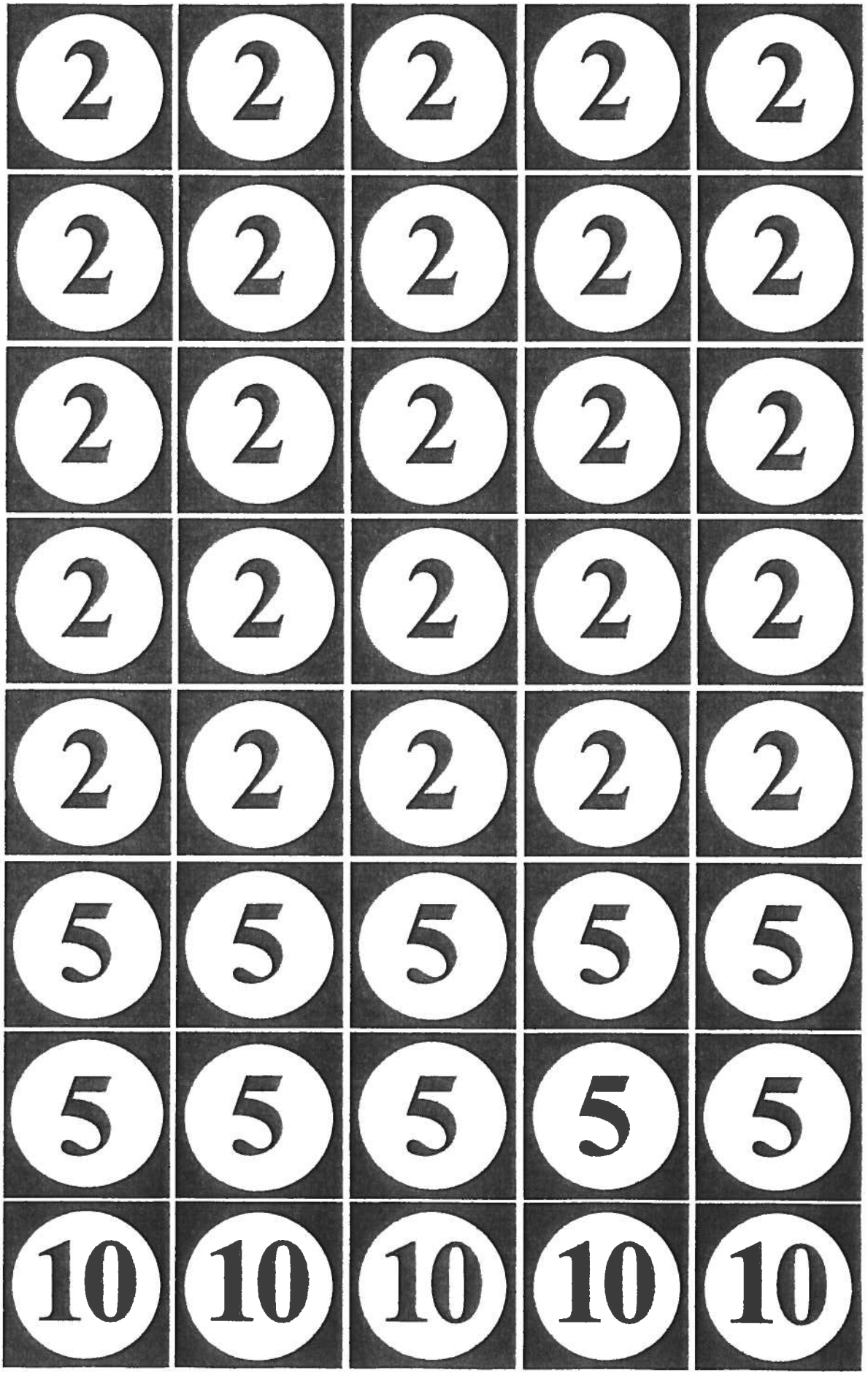
2 2 2 2 2
2 2 2 2 2
2 2 2 2 2
2 2 2 2 2
2 2 2 2 2
5 5 5 5 5
5 5 5 5 5
10 10 10 10 10

Jeesus
paras ystävä

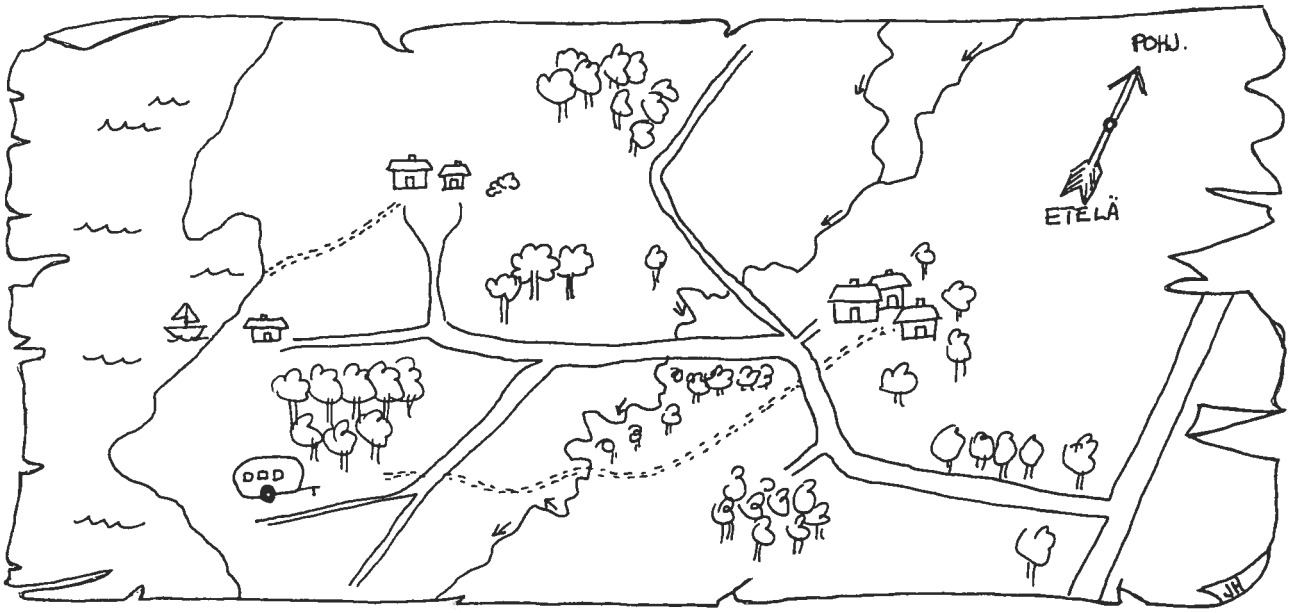

Sivun 26 tekstiin mallikartta leirialueesta, jossa näkyvät tärkeimmät kohteet: talot, isot puut tai puuryhmät, polut, tiet, aukeat, muut rakennelmat!

Raamattusuunnistus

-hauska tapa opetella Raamattua ja elämää

Raamattusuunnistus on suosittu ja hauska kesäleirien maastokilpailu. Leiriläiset etenevät ryhmittäin käyttäen apunaan Raamattua. Jokaisella ryhmällä tulee olla ainakin yksi Raamattu (huom. vanha ja uusi käännös).

Raamattusuunnistus kannattaa järjestää vaihtelevaan maastoon ja reitti suunnitella riittävän pitkäksi ja toiminnalliseksi.

Reitin varrella voi olla valvottuja rasteja, jolloin valvoja on piilossa seuraamassa noudattavako leiriläiset ohjeita (taputa käsiä, laula, riisu kengät...) Lisäksi reitille tulee sijoittaa toiminnallisia rasteja, esim. kädentaidot, välipala, leikki.

Eteneminen tapahtuu Raamatunkohtien avulla. Varmista, että erityisesti polkujen risteyskohdissa on riittävän selkeät Raamatunkohdat opastamassa etenemistä. Raamattusuunnistus voidaan järjestää kilpailuna tai vain toiminnallisena ohjelmatuokiona. Ryhmän tulee pysytellä ja toimia yhdessä, niin että jokainen (pieninkin) leiriläinen pääsee osallistumaan. Huomioikaa, että kaikki leiriläiset eivät osaa ehkä lukea.

Selvitä ohjeet ja reitti riittävän selvästi leiriläisille ennen Raamattusuunnistuksen alkamista. Varmista, että kaikki ovat ymmärtäneet, kuinka maastossa tulee toimia ja edetä.

Raamattusuunnistusta valmisteltaessa kiertäkää ohjaajina reitti vähintään kaksi kertaa läpi: ensimmäisellä kerralla etsitään sopiva reitti ja suunnitellaan tehtävät ja ohjeet, toisella kerralla laitetaan rastit paikoilleen.

Raamattusuunnistuksen voi suunnitella esim. maaston ja leirin teeman mukaan. Ohessa on malli siitä, millainen Raamattusuunnistus voi olla.

Jeesus
paras ystävä

MALLI: (vain pelkkä Raamatunkohta lapulle)

1. Alkuun jokin Raamatunjae:
Hebr. 13.13 *(lähtekäämme siis... ulkopuolelle-leirin)*
Jaak. 1:16 *(älkää eksykö)*
Apt. 22:21 *(... mene, minä lähetän sinut kauas...)*
Jes. 30:21 *(tässä on tie, kulkekaa sitä)*

2. Ohjattu rasti:
Jes. 5:1 *(ystävästäni minä tahdon laulaa)*
Leiriläiset joutuvat miettimään itse mitä heidän täytyy tehdä — —> heidän täytyy laulaa laulu ystävyydestä (joko valmis laulu tai oma sanoitus). Jokainen ryhmä esittää laulun esim. välipalalla tai iltanuotiolla.

3. Ohjattu rasti:
Ohjaaja antaa ryhmänjohtajalle 15 cm pitkän narunpätkän, joka täytyy säilyttää.

4. Jokin raamatunpaikka ohjaamaan kulkua:
Mark. 3:7 *(he menivät järven rannalle)*
Jes. 30:11 *(kääntykää pois polulta)*
Snl. 2:25 *(katso suoraan)*
Snl. 2:27 *(älä poikkea oikealle, äläkä vasemmalle)*
Joos. 1:7 *(älä poikkea oikealle, äläkä vasemmalle)*
Miika 4:2 *(nouskaamme vuorelle)*

5. Valvomaton rasti (valvoja piilossa) jokin seuraavista kohdista/tehtävistä:
Ps. 47:2 *(taputtakaa käsiänne... kohottakaa riemuhuuto)*
Joel 2:7 *(kiipesivät muurille)*
Apt. 7:33 *(riisu kengät jalastasi)*
Apt. 10:9 *(nousi katolle rukoilemaan)*
Matt. 6:9-13 *(rukoilkaa Isä meidän-rukous)*
1 Moos. 6:21 *(hanki ravintoa, ruuaksi kelpaavaa) paikkaan jossa on marjoja*
1 Moos. 18:4 *(jalkojen pesu ja levähtäminen)*
Jes. 1:16 *(peseytykää, puhdistautukaa)*

6. Valvomaton rasti (valvoja piilossa)
Kol. 2:21 *(älä tartu, älä maista, älä kosketa)*
Esim. puunoksassa riippuu jokaiselle ryhmälle karkkipussi (jota ei saa ottaa, saavat sen myöhemmin)

7. Luuk. 12:29 *(älkää siitä murehtiko, mitä söisitte tai joisitte)*

8. Ohjattu rasti: (esim. nuotiopaikka)
Kol. 3:1 *(tavoitelkaa sitä mikä on ylhäällä...)*
Puussa riippuu jokaiselle ryhmälle välipala, joka heidän täytyy noutaa itse alas. (esim. silakkafileitä, nuotiomakkaraa, voileivät...)
2 Moos. 12:10 *(älkää jättäkö siitä mitään jäljelle, vaan polttakaa tähteet)* roskat poltetaan tai laitetaa roskikseen
Matka jatkuu vihjeiden avulla...

9. Valvomaton rasti (ohjaaja piilossa)
Kol. 2:3 *(jossa kaikki viisauden ja tiedon aarteet ovat kätkettyinä)*
Kaiva maahan yhtä monta "aaarrearkkua" kuin on ryhmiä. Aarteiden paikat erotuvat maassa olevista kumpareista, joissa on pystyssä lapio / ryhmä. Kaivakaa aarre riittävän syvälle. Jokaisessa arkussa on esim. karkkia ja muuta "hyvää" suuhunpantavaa. Lisäksi arkussa on jokaisen leiriläisen omalla nimellä oleva Raamatun muistolause (Jumalan Sana on todellinen aarteemme).

Lopputaipaleelle vielä Raamatunlauseita /tehtäviä.
Fil. 3:14 *(juoksen kohti maalia...)*
Heb. 12:1 *(juoskaamme sinnikkäästi loppuun se kilpailu, joka edessämme on...)*
Ps. 122:1 *(me lähdemme Herran huoneeseen)* esim. leirikirkkoon
1 Aik. 16:43 *(sitten kaikki lähtivät kotiinsa)*

Jeesus
paras ystävä

Leiriläisen kirjan tehtävien ratkaisuja

Tehtävä 1, sivu 4

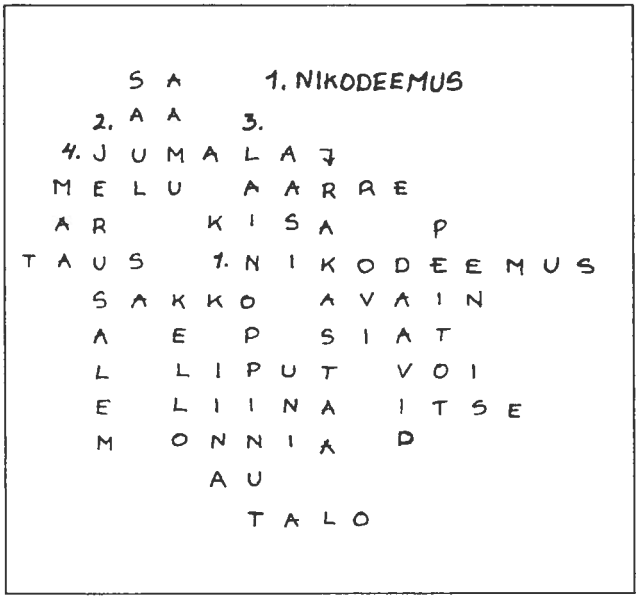

Tehtävä 2, sivu 5

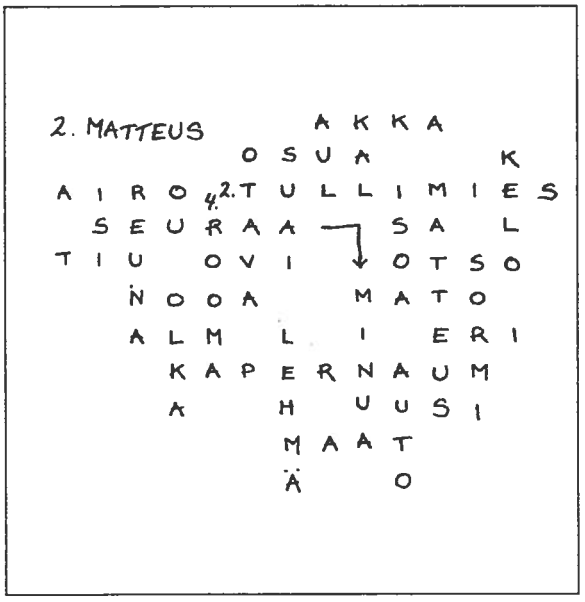

Tehtävä 3, sivu 6

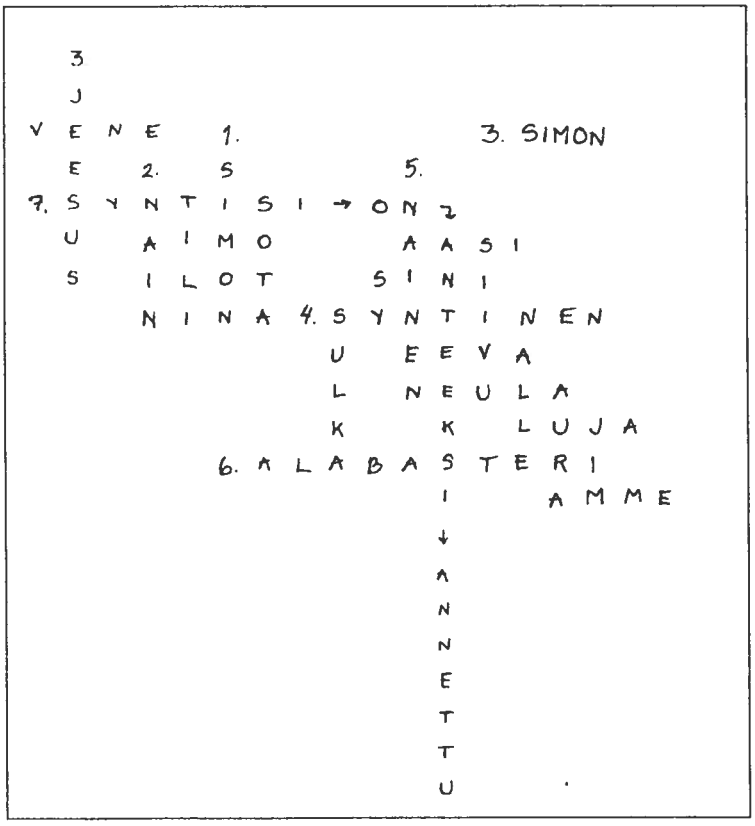

Tehtävä 5, sivu 8

Jeesus
paras ystävä

Tehtävä 6, sivu 9

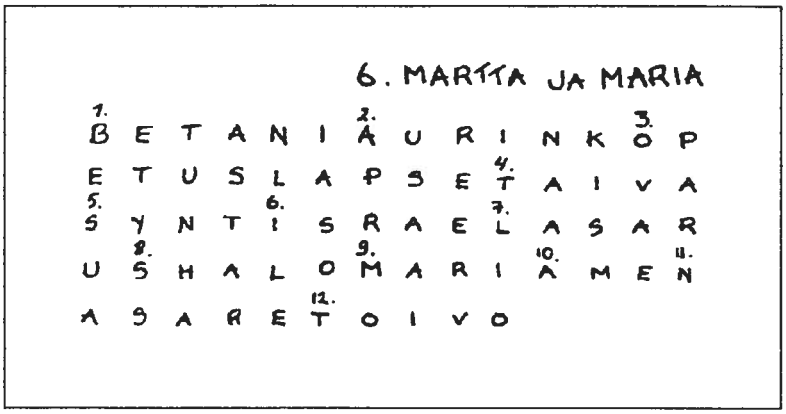

Tehtävä 9, sivu 12

Muistiinpanoja